

Від Івана

¹ Упочині було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було Слово. ² Воно було в почині у Бога. ³ Все Ним стало ся; і без Него не стало ся ніщо, що стало ся. ⁴ У Йому житте було: й життв було сьвітлом людям. ⁵ І сьвітло у темряві сьвітить, і темрява Його не обняла. ⁶ Був чоловік посланий від Бога, ймя йому Йоан. ⁷ Сей прийшов на сьвідкуванне, щоб сьвідкувати про сьвітло, щоб усі вірували через него. ⁸ Не був він сьвітло, а щоб сьвідкувати про сьвітло. ⁹ Було сьвітло правдиве, що просьвічує кожного чоловіка, що приходить на сьвіт. ¹⁰ На сьвітї був, і сьвіт Ним настав, і сьвіт Його не пізнав. ¹¹ У своє прийшов, і свої не прийняли Його. ¹² Которі ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими стати ся, що вірують в імя Його: ¹³ що не від крові, ні від хотіння тілесного, ні від хотіння мужеського, а від Бога родили ся. ¹⁴ І Слово тілом стало ся, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, славу, яко Єдинородного від Отця), повне благодати і правди. ¹⁵ Йоан сьвідкує про Него, й покликुвав, глаголючи: Се той, про кого казав я: За мною грядущий поперед мене був; бо перш мене був. ¹⁶ І з повноти Його ми всі прийняли й благодать за благодать. ¹⁷ Бо закон через Мойсея даний був; благодать і правда через Ісуса Христа стала ся. ¹⁸ Бога ніхто не бачив ніколи; єдинородний Син, що в лонї Отця, той вияснив. ¹⁹ І се сьвідченне Йоанове, як післали Жиди з Єрусалиму священиків та левитів, щоб спитали Його: Хто ти єси? ²⁰ І визнав, і не відпер ся; а визвав: Що я не Христос. ²¹ І питали

його: Що ж? Ілия еси ти? І рече: Ні. Пророк еси ти? І відказав: Ні. ²² Казали ж йому: Хто ж еси? щоб нам одповідь дати тим, що післали нас. Що кажеш про себе? ²³ Рече: Я голос покличуючого в пустині: Випростаєте дорогу Господню, як глаголав Ісаїя пророк. ²⁴ А послані були з Фарисеїв. ²⁵ І питали вони його, й казали йому: Чого ж хрестиш, коли ти не Христос, ні ілия, ні пророк. ²⁶ Відказав їм Йоан, глаголючи: Я хрещу вас водою; серед вас же стоїть, котрого ви не знаєте: ²⁷ се за мною Грядущий, що поперед мене був; котрому я недостоєя розвязати ременя обува Його. ²⁸ Се в Витаварі стало ся, за Йорданом, де Йоан хрестив. ²⁹ Назавтра бачить Йоан, що Ісус йде до него, й рече: Ось Агнець Божий, що бере на себе гріх світа. ³⁰ Ое Той, про кого я казав: За мною гряде муж, що поперед мене був, бо перше мене був. ³¹ І я не знав Його, та, щоб явив ся Ізраїлеві, для того прийшов я, хрестячи водою. ³² І свідкував Йоан, глаголючи: Що бачив я Духа, злинувшого як голуб з неба, і став він над Ним. ³³ І я не знав Його; та пославший мене хрестити водою, той мені глаголав: На кого побачиш, що Дух злине та стане над Ним, се той, що хрестить Духом свьятим. ³⁴ І бачив я, і свідкував, що се є Син Божий. ³⁵ Назавтра знов стояв Йоан і два з учеників його; ³⁶ і, споглянувши на Ісуса йдучого, рече: ось Агнець Божий. ³⁷ І чули його два ученики глаголючого, й пійшли слідом за Ісусом. ³⁸ І обернувшись Ісус та побачивши їх слідом ідучих, рече їм: Чого шукаєте? Вони ж сказали йому: Рави (що єсть перекладом: Учителю), де пробуваєш? ³⁹ Рече їм: Ідїть і подивіть ся. Пійшли вони, та й бачили, де пробуває, і перебули в Него день той; було ж коло десятої години. ⁴⁰ Один з двох, що чули

від Йоана та й пішли слідом за ним, був Андрей, брат Симона Петра. ⁴¹ Він знаходить перший брата свого Симона, й каже йому: Знайшли ми Месию (що єсть перекладом: Христос). ⁴² І привів його до Ісуса. Поглянувши ж на него Ісус, рече: Ти еси Симон, син Йони; ти назвеш ся Кифа (що єсть перекладом: Петр). ⁴³ Назавтра хотів Ісус вийти в Галилею і знаходить Филипа, й рече йому: Йди слідом за мною. ⁴⁴ Був же Филип із Витсаїди, з міста Андреевого та Петрового. ⁴⁵ Знаходить Филип Натанаїла, й каже йому: Про кого писав Мойсей у законі й пророки, знайшли ми, Ісуса, сина Йосифового, що з Назарету. ⁴⁶ І каже Натанаїл до него: З Назарету хіба може що добре бути? Каже йому Филип: Іди та й подивись! ⁴⁷ Побачив Ісус Натанаїла, йдучого до Него, й рече про него: Ось справді Ізраїльтянин, що в йому підступу нема. ⁴⁸ Каже йому Натанаїл: Звідкіля мене знаєш? Озавсь Ісус і рече йому: Перш ніж Филип покликав тебе, як був еси під смоківницею, бачив я тебе. ⁴⁹ Озавсь Натанаїл і каже йому: Рави, Ти еси Син Божий, Ти еси цар Ізраїлів. ⁵⁰ Озавсь Ісус і рече йому: Що сказав тобі: Я бачив тебе під смоківницею, то й віруєш? Більше сього бачити меш. ⁵¹ І рече йому: Істино, істино глаголю вам: Від нині бачити мете небо відкрите, й ангелів Божих, що сходять угору і вниз на Сина чоловічого.

2

¹ А третього дня було весілля в Кані Галилейській; і була мати Ісусова там; ² запрошено ж і Ісуса, й учеників його на весілля. ³ І, як не ставало вина, каже мати Ісусова до Него: Вина не мають. ⁴ Рече їй Ісус: Що мені й тобі, жено? ще не прийшла

година моя. ⁵ Каже Його мати слугам: Що вам скаже, робіть. ⁶ Стояло ж там шість камяних водників про очищенне Жидівське, що містили відер по два або по три. ⁷ Рече їм Ісус: Поналивайте водники водою. І поналивали їх аж по верх. ⁸ І рече їм: Черпайте тепер, та й несіть до старости. І понесли. ⁹ Як же покоштував староста води, що сталась вином (а не знав, звідкіля, слуги ж знали, що черпали воду), кличе жениха староста, ¹⁰ і каже йому: Кожен чоловік перш добре вино ставить, а як підопють, тоді гірше; ти ж додержав добре вино аж досі. ¹¹ Сей почин ознак вробив Ісус у Кані Галилейській, і показав славу свою; і вірували в Него ученики Його. ¹² Після сього пійшов у Капернаум, Він і мати Його, й брати Його, й ученики Його; і там пробували небагато днів. ¹³ А була близько пасха у Жидів, і пійшов у Єрусалим Ісус, ¹⁴ і знайшов у церкві продаючих воли, й вівці, і голуби, й міняльників сидячих. ¹⁵ І, зробивши джгута [скрутля, плетінку] з мотузків, повиганяв усіх із церкви, й вівці й воли, а міняльникам порозсипав гроші, і столи поперевертав; ¹⁶ а тим, що голуби продавали, рече: Візьміть се звідсіля; не робіть дому Отця мого домом торговим. ¹⁷ Згадали ж ученики Його, що написано: Ревність дому твого з'їла мене. ¹⁸ Озвались тоді Жиди, й казали Йому: Що за знак покажеш нам, що се робиш? ¹⁹ Озвавсь Ісус і рече їм: Зруйнують сю церкву, й я за три дні підніму вам її. ²⁰ Казали тоді Жиди: Сорок і шість років будовано церкву сю, а Ти в три дні піднімеш її? ²¹ Він же глаголав про церкву тіла свого. ²² Як же встав з мертвих, згадали ученики Його, що Він се глаголав їм; і вірували писанню і слову, що глаголав Ісус. ²³ Як

же був у Єрусалимі у пасху на сьвята, многі увірували в імя Його, побачивши чудеса Його, що робив. ²⁴ Сам же Ісус не зв'язався їм, тим що знав усіх: ²⁵ бо не треба було Йому, щоб хто свідкував про чоловіка, бо Він знав, що було в чоловіку.

3

¹ Був же чоловік з Фарисеїв, Никодим імя йому, князь Жидівський. ² Сей прийшов до Ісуса в ночі, і каже Йому: Рави, знаємо, що від Бога прийшов еси учителем; ніхто бо таких ознак не може робити, як Ти робиш, коли не буде Бог з ним. ³ Озвавсь Ісус і рече йому: Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не народить ся звиш, не може видіти царства Божого. ⁴ Каже до Него Никодим: Як же може чоловік народитись, старим бувши? хиба може в утробу матери своєї знов увійти, і родитись? ⁵ Озвавсь Ісус: Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не родить ся од води й Духа, не може ввійти в царство Боже. ⁶ Роджене від тіла - тіло, а роджене від Духа - дух. ⁷ Не дивуй ся, що глаголав тобі: Мусите ви народити ся звиш. ⁸ Дух, де хоче, дише, й голос його чуєш, та не знаєш, звідкіля виходить, і куди йде; так усякий народжений од Духа. ⁹ Озвавсь Никодим і каже Йому: Як може се статись? ¹⁰ Відказав Ісус і рече йому: Ти еси учитель Ізраїлів, і сього не знаєш? ¹¹ Істино, істино глаголю тобі: Що те, що знаємо, говоримо, й що бачили, свідкуймо; а свідкування нашого не приймає. ¹² Коли про земне глаголав вам, і не віруєте, - як же, коли скажу вам про небесне, увіруєте? ¹³ І ніхто не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий, що на небі. ¹⁴ І, як Мойсей підняв угору гадюку в пустині, так мусить бути піднятий і

Син чоловічий, ¹⁵ щоб кожний віруючий в Него не погиб, а мав житте вічне. ¹⁶ Так бо полюбив Бог сьвіт, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, віруючий в Него, не погиб, а мав житте вічне. ¹⁷ Бо не післав Бог Сина свого на сьвіт, щоб осудив сьвіт, а щоб спас ся Ним сьвіт. ¹⁸ Хто вірує в Него, не осудить ся; хто ж не вірує, уже осуджений; бо не вірував у ймя єдинородного Сина Божого. ¹⁹ Сей же єсть суд, що сьвітло прийшло на сьвіт, а полюбили люде темряву більше ніж сьвітло; були бо лихі їх учинки. ²⁰ Кожен бо, хто чинить лихе, ненавидить сьвітло, й не йде до сьвітла щоб не зганено вчинків його. ²¹ Хто ж робить правду, йде до сьвітла, щоб виявились його вчинки бо в Бозі роблені. ²² Після сього пійшов Ісус і ученики Його в Юдейську землю; і там пробував з ними, й хрестив. ²³ Хрестив же й Йоан у Єноні поблизу Салима, бо води було там багато; й приходили, й хрестились. ²⁴ Ще бо не вкинуто в темницю Йоана. ²⁵ Постало ж змаганне в учеників Йоанових з Жидами про очищенне. ²⁶ І прийшли вони до Йоана, й казали йому: Рави, той що був з тобою за Йорданом, котрому сьвідкував еси, ось сей хрестить і всі йдуть до Него. ²⁷ Озвавсь Йоан і рече: Не може чоловік прийняти нічого, коли не буде дано йому з неба. ²⁸ Самі ви мені сьвідкуєте, що я казав: Я не Христос, а що я посланий перед Ним. ²⁹ Хто має заручену, той жених; а друг жениха, стоячи й слухаючи його, радощами радуєть ся голосу жениха; ся оце радість моя сповнилась. ³⁰ Той мусить рости, я ж маліти. ³¹ Хто звиш гряде, той над усіма; хто від землі, той від землі, і від землі говорить; хто з неба гряде, той над усіма. ³² І що бачив і чув, про те й сьвідкує; і сьвідкування Його ніхто не приймає.

³³ Хто прийняв свідкування Його, той ствердив, що Бог правдивий. ³⁴ Кого бо післав Бог, той слова Божі говорить; бо не мірою дає Бог Духа. ³⁵ Отець любить Сина, і все дав у руки Йому. ³⁶ Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто не вірує Синові, не бачити ме життя, а гнів Божий пробував на йому.

4

¹ Як же взнав Господь, що прочули Фарисеї, що Ісус більш учеників єднає і хрестить, ніж Йоан, ² (хоч Ісус сам не хрестив, а ученики Його;) ³ то покинув Юдею, та й пішов знов у Галилею. ⁴ Треба ж було Йому проходити через Самарію. ⁵ Приходить оце в город Самарянський, названий Сихар, поблизу хутора, що дав Яков Йосифу, синові своєму. ⁶ Була ж там криниця Якова. Оце ж Ісус, утомившись у дорозі, сидів так на криниці; було ж коло шостої години. ⁷ Приходить жінка з Самарії начерпати води. Рече їй Ісус: Дай мені пити. ⁸ Ученики бо Його пішли в город, щоб купити ті. ⁹ Каже ж Йому жінка Самарянка: Як се Ти, Жидовин будши, пити просиш від мене, жінки Самарянки? Бо Жиди не сходять ся з Самарянами. ¹⁰ Озвавсь Ісус і рече їй: Коли б знала дар Божий і хто се говорить тобі: Дай мені пити, ти просила б Його, й дав би тобі води живої. ¹¹ Каже Йому жінка: Добродію, і черпака не маєш, і колодязь глибокий; звідкіля ж маєш воду живу? ¹² Хиба Ти більший еси отця нашого Якова, що дав нам сей колодязь? і він сам з него пив, і сини його, й скот його. ¹³ Озвавсь Ісус і рече їй: Всякий, хто пе воду сю забажає знов; ¹⁴ хто ж напеть ся води, що я дам йому, не забажає до віку; а вода, що дам йому, буде в йому жерелом водії, що тече в житте вічне.

¹⁵ Каже до Него жінка: Добродію, дай мені сієї води, щоб не жаждувала, ані ходила сюди черпати. ¹⁶ Рече їй Ісус: Іди поклич чоловічка твого, та й приходь сюди. ¹⁷ Озвалась жінка і каже: Не маю чоловіка. Рече їй Ісус: Добре сказала еси, що чоловіка не маєш; ¹⁸ пять бо чоловіків мала, та й тепер которого маєш, не чоловік тобі; у сьому правду сказала еси. ¹⁹ Каже Йому жінка: Добродію, бачу, що пророк еси Ти. ²⁰ Батьки наші на сій горі поклонялись; а ви кажете, що в Єрусалимі місце, де треба поклонятися. ²¹ Рече їй Ісус: Жінко, вір мені, що прийде час, коли ні на горі сій, ані в Єрусалимі поклонятися метесь ви Отцеві. ²² Ви кланяєтесь, а чому - не знаєте; ми кланяємось, і чому - знаємо, бо спасенне від Жидів. ²³ Та прийде час, і вже єсть, що правдиві поклонники поклонять ся Отцеві духом і правдою; Отець бо таких шукає поклоняючих ся Йому. ²⁴ Дух - Бог, і хто поклоняєть ся Йому, духом і правдою мусить поклонятися. ²⁵ Каже Йому жінка: Знаю, що Месия прийде (званий Христос). Як прийде Він, звістить нам усе. ²⁶ Рече їй Ісус: Се я, що глаголю тобі. ²⁷ І прийшли на се ученики Його, й дивувались, що Він із жінкою розмовляв; та ніхто не сказав: Чого тобі треба? або: Про що розмовляєш із нею? ²⁸ Покинула тоді відро своє жінка, й пійшла в город, і каже людям: ²⁹ Ійдіть подивіть ся на чоловіка, котрий сказав мені все, що я зробила; чи се не Христос? ³⁰ Вийшли ж з города, й прийшли до Него. ³¹ Тим часом просили Його ученики: Рави, їж. ³² Він же рече їм: Я маю їжу їсти, котрої ви не знаєте. ³³ Казали ж ученики один до одного: Хиба хто приніс Йому їсти? ³⁴ Рече їм Ісус: Моя їжа, щоб чинити волю Пославшого мене, й скінчити Його діло. ³⁵ Хиба ви не кажете: Що ще чотири місяці, та й жнива придуть? Ось глаголю

вам: Здійміть очі ваші, та погляньте на ниви, що вже поповіли на жнива. ³⁶ І приймає жнець плату, й збирає оwoц у житте вічне, щоб і хто сїє радував ся, і хто жне. ³⁷ Бо у сьому слово правдиве: що инший, хто сїє, а инший, хто жне. ³⁸ Я післав вас жати, коло чого ви не працювали; инші люде працювали, а ви на працю їх увійшли. ³⁹ З города ж того багато увірувало в Него Самарян через слово жінки, свідкуючої: Що сказав мені все, що зробила. ⁴⁰ Як же прийшли до Него Самаряне, просили Його зістатись у них; і зіставсь там два дні. ⁴¹ І багато більше увірувало за слово Його. ⁴² А тій жінці казали: Що вже не задля твого оповідання віруємо; самі бо чули, й знаємо, що се справді Спас світу Христос. ⁴³ Через два ж дні вийшов звідтіля та прийшов у Галилею. ⁴⁴ Сам бо Ісус свідкував, що пророк у своїй отчині чести не має. ⁴⁵ Як же прийшов у Галилею, прийняли Його Галилейці, бачивши все, що зробив у Єрусалимі на сьвята: бо й вони ходили на сьвята. ⁴⁶ Прийшов же Ісус ізнов у Кану Галилейську, де зробив воду вином. І був один царський, котрого син нездужав у Капернаумі. ⁴⁷ Сей, почувши, що Ісус прибув із Юдеї в Галилею, прийшов до Него, й благав Його, щоб пійшов та оздоровив сина його, бо мав умерти. ⁴⁸ Рече ж Ісус до него: Коли ознак та див не побачите, не увіруєте. ⁴⁹ Каже до Него царський: Господи, йди перш, ніж умре дитина моя. ⁵⁰ Рече йому Ісус: Іди, син твій живий. І увірував чоловік слову, що промовив йому Ісус, і пійшов. ⁵¹ Вже ж він ішов, зустріли його слуги його й звістили, кажучи: Що хлопчик твій живий. ⁵² Спитав же в них про годину, коли polegшало йому. І кажуть йому: Що вчора семої години покинула його горячка. ⁵³ Зрозумів же батько, що тієї семої години,

котрої сказав йому Ісус: Що син твій живий; і увірував сам і ввесь дім його. ⁵⁴ Се знов другу ознаку зробив Ісус, прийшовши з Юдеї в Галилею.

5

¹ Після сього було свята Жидівське, і прийшов Ісус у Єрусалим. ² У Єрусалимі ж коло Овечих воріт є купіль, що зветь ся по єврейська Ветезда, з п'ятьма ходниками. ³ В них лежало велике множество недужих, сліпих, кривих, сухих, що дожидали движення води. ⁴ Ангел бо певного часу спускавсь у купіль і збивав воду: хто ж первий улазив після збивання води, одужував, якою б ні мучив ся болестю. ⁵ Був же там один чоловік, що трицять і вісім років був у недузї. ⁶ Сього побачивши Ісус лежачого, й відаючи, що довгий уже час нездужає, рече йому: Хочеш одужати? ⁷ Відповів йому недужий: Господи, чоловіка не маю, щоб, як зібеть ся вода, вкинув мене в купіль; як же прийду я, инший поперед мене влазить. ⁸ Рече йому Ісус: Устань, візьми постіль твою, та й ходи! ⁹ зараз одужав чоловік, і взяв постіль свою, та й ходив; була ж субота того дня. ¹⁰ І казали Жиди сціленому: Субота; не годить ся тобі брати постелі. ¹¹ Відказав їм: Хто оздоровив мене, той мені сказав: Візьми постіль твою, та й ходи. ¹² Питали ж його: Що то за чоловік, що сказав тобі: Візьми постіль твою, та й ходи? ¹³ Той же, що одужав, не знав, хто Він; бо Ісус відійшов геть, як народ був на місці тому. ¹⁴ Опісля знаходить його Ісус у церкві, і рече йому: Оце одужав еси; не гріши більш, щоб гіршого тобі не стало ся. ¹⁵ Пійшов чоловік, та й сповістив Жидів, що се Ісус, що оздоровив його. ¹⁶ За се гонили Ісуса Жиди й

шукали Його вбити, що се зробив у суботу. ¹⁷ Ісус же відказав їм: Отець мій досі робить і я роблю. ¹⁸ За се ж ще більш шукали Його Жиди вбити, що не то ламле суботу, а ще й Отцем своїм зве Бога, рівним себе ставлячи Богу. ¹⁹ Озвав ся ж Ісус і рече їм: Істино, істино глаголю вам: Не може Син нічого робити від себе, коли не бачить, що Отець те робить: що бо Той робить, те й Син так само робить. ²⁰ Отець бо любить Сина, і все показує Йому, що сам робить; і більші сих покаже Йому діла, щоб ви дивувались. ²¹ Бо, як Отець воскрешає мертвих і оживлює, так і Син, кого хоче, оживлює. ²² Бо Отець і не судить нікого, а суд увесь дав Синові, ²³ щоб усі шанували Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що післав Його. ²⁴ Істино, істино глаголю вам: Що, хто слухає слово моє і вірує Пославшому мене, має житте вічне, і на суд не прийде, а перейде від смерти в житте. ²⁵ Істино, істино глаголю вам: Що прийде час, і нині єсть, що мертві почують голос Сина Божого, й почувши оживуть. ²⁶ Бо, як Отець має житте в собі, так дав і Синові житте мати в собі, ²⁷ і власть дав Йому і суд чинити; бо Він Син чоловічий. ²⁸ Не дивуйтесь сьому, бо прийде час, що в гробах почують голос Його, ²⁹ і повиходять: которі добро робили, в воскресенне життя, а которі зло робили, в воскресенне суду. ³⁰ Не можу я робити від себе нічого: як чую, суджу; і суд мій праведний; бо не шукаю волі моєї, а волі пославшого мене Отця. ³¹ Коли я свідкую про себе, свідчення моє не правдиве. ³² Інший єсть, хто свідкує про мене; і я знаю, що правдиве свідчення, котре про мене свідкує. ³³ Ви посилали до Йоана, й свідкував правді. ³⁴ Я же не від чоловіка свідчення приймаю, а глаголю се, щоб ви спаслись. ³⁵ Той

був світильник горючий і світючий; ви ж хотіли повеселитись на часину євітлом його. ³⁶ Я ж маю свідчення більше Йоанового: діла бо, що дав мені Отець, щоб їх скінчити, ті діла, що я роблю, свідкують про мене, що Отець мене післав. ³⁷ І пославший мене Отець сам свідкував про мене. Ані голосу Його не чули ви ніколи, ані виду Його не бачили; ³⁸ і слова Його не маєте пробуваючого в вас; бо кого післав Він, тому ви не віруєте. ³⁹ Прослідіть писання; бо ви думаете в них життє вічне мати; й ті свідкують про мене. ⁴⁰ Та не хочете прийти до мене, щоб життє мати. ⁴¹ Чести від людей не приймаю. ⁴² Та я спізнав вас, що любови Божої не маєте в собі. ⁴³ Я прийшов в імя Отця мого, і не приймаєте мене. Коли інший прийде в імя своє, того приймете. ⁴⁴ Як ви можете вірувати, славу один од одного приймаючи, а славу що від одного Бога, не шукаєте? ⁴⁵ Не думайте, що я обвинувачу вас перед Отцем: є хто винуватить вас: Мойсей, що на него вповає. ⁴⁶ Коли б ви вірували Мойсейові, вірували б мені; бо про мене той писав. ⁴⁷ Коли ж його писанням не віруєте, як моїм словам вірувати мете?

6

¹ Після сього пійшов Ісус на той бік моря Галилейського, Тивериядського, ² і йшло за Ним багато народу, бо бачили Його ознаки, що робив над недужими. ³ Зійшов же на гору Ісус, і сидів там з учениками своїми. ⁴ Була ж близько пасха, свята Жидівське. ⁵ Знявши ж Ісус очі і побачивши, що багато народу йде до Него, рече до филипа: Звідкіля купимо хліба, щоб вони попоїли? ⁶ Се ж сказав, вивідуючи його, бо сам знав, що має роботи.

⁷ Відказав Йому Филип: За двісті денаріїв хліба не стане їм, щоб кожному з них хоч трохи досталось.

⁸ Каже Йому один з учеників Його, Андрей, брат Симона Петра: ⁹ Є тут хлопець один, що мав п'ять хлібів ячних [ячмінних] та дві рибки; тільки що сього на стільки? ¹⁰ Рече ж Ісус: Заставте людей сідати. Була ж трава велика на тому місці. Посідали ж чоловіки, числом тисяч з п'ять.

¹¹ Приймавши ж хліби Ісус, і оддавши хвалу, подав ученикам, ученики ж сидячим; так само й риби, скільки хотіли.

¹² Як же наситились, рече ученикам своїм: Позбирайте останки окрушин, щоб не пропало ніщо.

¹³ Зібрали ж і наповнили дванайцять кошів окрушин із п'яти хлібів ячних, що зосталось у тих, що їли.

¹⁴ Люде ж, бачивши, яку ознаку зробив Ісус, сказали, що се справді пророк, грядущий на світ.

¹⁵ Як же постеріг Ісус, що хочуть прийти та схопити Його, щоб зробити Його царем, то пішов ізнов на гору сам один.

¹⁶ Як же настав вечір, пішли ученики Його над море, ¹⁷ і, ввійшовши в човен, плили на той бік моря у Капернаум. І вже стемніло, й не приходив до них Ісус.

¹⁸ А море, од великого вітру, що пурхав, піднялось.

¹⁹ Одпливши ж гоней на двацять і п'ять або трийцять, бачять, що Ісус ходить по морю, і до човна наближують ся, і полякались.

²⁰ Він же рече їм: Се я; не лякайтесь.

²¹ Тоді радо прийняли Його в човен, і зараз човен опинивсь коло землі, куди вони прямували.

²² Назавтра народ, стоячий по тім боці моря, побачивши, що иншого човна не було там, тільки один той, у котрий ввійшли ученики Його, й що не ввійшов з учениками сво'їми Ісус у човен, а що самі ученики Його відчалили, ²³ инші ж човни поприходили з Тиверияди поблизу місця, де їли

хліб, як хвалу оддав Господь; ²⁴ побачивши ж оце люде, що Ісуса там нема, ані учеників Його, ввійшли і вони в човни, та й прибули в Капернаум, шукаючи Ісуса. ²⁵ І, знайшовши Його на тім боці моря, сказали Йому: Рави, коли прибув еси сюда? ²⁶ Відказав їм Ісус і рече: Істино, істино глаголю вам: Шукаєте мене не тому, що бачили ознаки, а що їли хліб, та й наситились. ²⁷ Трудіть ся не для їжи погибаючої, а для їжи, що застаєть ся в вічне житте, котру Син чоловічий вам дасть; Сього бо Отець ствердив, Бог. ²⁸ Казали ж до Него: Що нам робити, щоб чинити діла Божі? ²⁹ Відказав Ісус і рече їм: Се єсть діло Боже, щоб вірувати в Того, кого післав Він. ³⁰ Казали ж Йому: Що ж робиш Ти за ознаку, щоб виділи ми, та й вірували Тобі? що чиниш? ³¹ Батьки наші манну їли в пустині, як писано: Хліб з неба дав їм їсти. ³² Рече ж їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Не Мойсей дав вам хліб з неба, а Отець мій дає вам хліб з неба правдивий. ³³ Бо хліб Божий той, що сходить з неба, і житте дає сьвітові. ³⁴ Казали ж до Него: Господи, всякого часу давай нам хліб сей. ³⁵ Рече ж їм Ісус: Я хліб життя, хто приходить до мене, не голодувати ме, і хто вірує в мене, не жаждувати ме ніколи. ³⁶ Тільки глаголю вам, що й виділи мене, та й не віруете. ³⁷ Усе, що дає мені Отець, до мене прийде; а хто приходить до мене, не вижену геть. ³⁸ Бо зійшов я з неба, не щоб чинити волю мою, а волю Пославшого мене. ³⁹ Се ж воля пославшого мене Отця, щоб з усього, що дав мені, не погубив я нічого, а воскресив його останнього дня. ⁴⁰ Се ж воля пославшого мене, щоб кожен, хто видить Сина й вірує в Него, мав житте вічне, і я воскрешу його останнього дня. ⁴¹ Миркали [відказували] тоді Жиди про Него, що сказав: Я хліб,

що зійшов з небес; ⁴² і казали: Хиба се не Ісус, син Йосифів, котрого знаємо ми батька й Матір? Як же Він каже: Що з неба зійшов я? ⁴³ Озвав ся ж Ісус і рече їм: Не миркайте між собою. ⁴⁴ Ніхто не може прийти до мене, коли Отець, пославший мене, не притягне його, й я воскресну його останнього дня. ⁴⁵ Написано в пророків: І будуть усі навчені від Бога. Тим кожен, хто чув од Отця і навчивсь, приходить до мене. ⁴⁶ Не то, щоб Отця хто видів, тільки Той, хто від Бога, Той видів Отця. ⁴⁷ Істино, істино глаголю вам: Хто вірує в мене, має життє вічне. ⁴⁸ Я хліб життя. ⁴⁹ Батьки ваші їли манну в пустині, та й повмирили. ⁵⁰ Се хліб, що з неба сходить, щоб, хто їсть Його, не вмер. ⁵¹ Я хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, жити ме по вік; а хліб, що я дам, се тіло моє, що я дам за життє сьвіту. ⁵² Змагались тоді між собою, говорячи: Як може Він дати нам тіло їсти? ⁵³ Рече ж їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Як не їсте тіла Сина чоловічого й не пете Його крові, не маєте життя в собі. ⁵⁴ Хто їсть тіло моє і пе мою кров, має життє вічне, і я воскресну його останнього дня. ⁵⁵ Тіло моє справді єсть їжа, а кров моя справді єсть напиток. ⁵⁶ Хто їсть тіло моє і пе кров мою, в мені пробуває, а я в йому. ⁵⁷ Як післав мене живий Отець, і я живу Отцем, так і хто їсть мене, й той жити ме мною. ⁵⁸ Се хліб, що з неба зійшов. Не як батьки ваші їли манну та й повмирили; хто їсть сей хліб, жити ме по вік. ⁵⁹ Се Він глаголав у школі, навчаючи в Капернаумі. ⁶⁰ Многі ж слухавши з учеників Його казали: Жорстоке се слово; хто може його слухати? ⁶¹ Знаючи ж Ісус сам у собі, що миркають про Него ученики Його, рече їм: Се вас блазнить? ⁶² Що ж, коли побачите Сина чоловічого, як входить туди, де

перше був? ⁶³ Се дух, що оживлює; тіло не годить ся ні на що. Слова, що я глаголю вам, се дух і житте. ⁶⁴ Тільки ж є такі між вами, що не вірують. Знав бо з почину Ісус, котрі не вірують, і хто зрадить Його. ⁶⁵ І рече: Тим глаголав вам, що ніхто не може прийти до мене, коли не буде дано йому від Отця мого. ⁶⁶ Після сього багато з учеників Його пійшли назад, і вже більш з Ним не ходили. ⁶⁷ Рече ж Ісус дванайцятьом: Чи й ви хочете йти? ⁶⁸ Відказав тоді Йому Симон Петр: Господи, до кого йти нам ? у Тебе слова життя вічного, ⁶⁹ і ми увірували й взнали, що Ти еси Христос, Син Бога живого. ⁷⁰ Відказав їм Ісус: Хиба не я вас дванайцятьох вибрав? а один з вас диявол. ⁷¹ Говорив же про Юду Симонового Іскаріота: сей бо мав Його зрадити, один з дванайцяти.

7

¹ І ходив Ісус після сього по Галилеї; не хотів бо по Юдеї ходити, що шукали Його Жиди вбити. ² Було ж близько Жидівське сьвято кучок. ³ Казали ж до Него брати Його: Зійди звідсіля, та й іди в Юдею, щоб і ученики Твої виділи діла Твої, що робиш. ⁴ Ніхто бо тайно нічого не робить, шукаючи сам знаним бути. Коли таке робиш, то покажи себе сьвітові. ⁵ Бо й брати Його не вірували в Него. ⁶ Рече тоді їм Ісус: Пора моя ще не прийшла; ваша ж пора всякого часу готова. ⁷ Не може сьвіт ненавидіти вас, мене ж ненавидить; бо я сьвідкую про него, що діла його лихі. ⁸ Ви йдїть на се сьвято; я ще не пійду на те сьвято, бо пора моя ще не сповнилась. ⁹ Се сказавши їм, зіставсь у Галилеї. ¹⁰ Як же пійшли брати Його, тоді й Він пійшов на сьвято, не явно, а якби потай. ¹¹ Жиди ж шукали Його в сьвято, й казали: Де Він? ¹² І було багато говірки

про Него в народі: інші казали, що Він добрий; інші ж казали: Ні, а зводить народ. ¹³ Та ніхто явно не говорив про Него задля страху перед Жидами. ¹⁴ Як же було в половині сьвята, ввійшов Ісус у церкву, та й навчав. ¹⁵ І дивувались Жиди, кажучи: Як Він писання знає, не вчившись? ¹⁶ Озвав ся до них Ісус і рече: Моя наука не єсть моя, а Пославшого мене. ¹⁷ Коли хто хоче волю Його чинити, знати ме про науку, чи від Бога вона, чи я від себе глаголи). ¹⁸ Хто від себе говорить, слави своєї шукає; хто ж шукає слави Пославшого Його, Той правдивий, і неправди нема в Йому. ¹⁹ Хиба не Мойсей дав вам закон? а ніхто з вас не чинить закону. Чого шукаєте мене вбити? ²⁰ Озвавсь народ і каже: Біса маєш; хто шукає вбити Тебе? ²¹ Відказав Ісус і рече їм: Одно діло зробив я, і всі дивуетесь. ²² Мойсей дав вам обрізанне (не, що від Мойсея воно, а від батьків); то й у суботу обрізуєте чоловіка. ²³ Коли обрізанне приймає чоловік у суботу, щоб не був зламаний закон Мойсеїв, чого на мене ремствуєте, що всього чоловіка уздоровив у суботу? ²⁴ Не судіть по виду, а праведний суд судіть. ²⁵ Казали тоді деякі з Єрусалимців: Чи не се Той, що шукають убити Його? ²⁶ ось явно говорить, і нічого Йому не кажуть. Чи справді не взнали князі, що Він справді Христос? ²⁷ Тільки ж ми Його знаємо, звідкіля Він; Христос же, як прийде, ніхто не знати ме, звідкіля Він. ²⁸ Покликне тоді в церкві Ісус, навчаючи й глаголючи: І мене знаєте, й знаєте, звідкіля я! а від себе не прийшов я, єсть же правдивий Пославший мене, котрого ви не знаєте. ²⁹ Я ж знаю Його, бо я від Него; й Той мене післав. ³⁰ Шукали тоді, щоб схопити Його, та ніхто не зняв на Него руки, бо ще не прийшла година Його. ³¹ Многі ж

з народу увірували в Него, й казали: Що, як прийде Христос, чи більші сих ознак робити ме, які Сей зробив? ³² Почули Фарисеї, що народ поговорював таке про Него, й післали Фарисеї та архиереї слуги, щоб схопили Його. ³³ Рече їм тоді Ісус: Ще малий час я з вами, й пійду до Пославшого мене. ³⁴ Шукати мете мене, та й не знайдете; й де я, ви не зможете прийти. ³⁵ Казали тоді Жиди між собою: Куди Він хоче йти, що ми не знайдемо Його? Чи не між розсипаних Геленян хоче йти та навчати Геленян? ³⁶ Що се за слово, що каже: Шукати мете мене, та й не знайдете? і: Де я, ви не можете прийти? ³⁷ В останній же великий день съвята став Ісус, та й покликнув, глаголючи: Коли хто жаждує, нехай прийде до мене, та й пе. ³⁸ Хто вірує в мене, як рече писанне, ріки води живої з черева його потечуть. ³⁹ Се ж глаголав про Духа, що мають прийняти віруючі в Него; ще бо не був (на них) Дух съвятий, бо Ісус ще не прославив ся. ⁴⁰ Многі ж з народу, почувши се слово, сказали: Се справді пророк, ⁴¹ інші казали: Чи з Галилеї ж Христу приходити? ⁴² Чи не глаголе ж писанне, що з насіння Давидового й з Витлеєма села, де був Давид, Христос прийде? ⁴³ Тоді повстало розділенне в народі через Него. ⁴⁴ Деякі ж з них хотіли схопити Його; тільки ж ніхто не зняв на Него рук. ⁴⁵ Прийшли тоді слуги до архиереїв та Фарисеїв, і казали їм вони: Чом не привели Його? ⁴⁶ Відказали слуги: Ніколи так не говорив чоловік, як Сей чоловік. ⁴⁷ Відказали тоді їм Фарисеї: Чи й вас не зведено? ⁴⁸ Хиба хто з князів увірував у Него, або з Фарисеїв? ⁴⁹ А сей народ, що не знає закону, проклятий. ⁵⁰ Каже Никодим до них, котрий приходив у ночі до Него, будши один з них: ⁵¹ Чи закон наш судить чоловіка, коли не вислухає

його перше й не знає, що робить? ⁵² Озвались вони й казали йому: Чи й ти з Галилеї еси? Пошукай і подивись, що пророк з Галилеї не встає. ⁵³ пійшов кожен до дому свого.

8

¹ Ісус же пійшов на гору Оливну. ² Вранці ж ізнов прийшов у церкву, і всі люде приходили до Него; й сівши навчав їх. ³ Приводять же письменники та Фарисеї до Него жінку, схоплену в перелюбі, і, поставивши її посередині, ⁴ кажуть йому: Учителю, сю жінку схоплено в перелюбі, на самому вчинку. ⁵ В законі ж Мойсей нам звелів таких каменувати; Ти ж що кажеш? ⁶ Се ж казали, спокушуючи його, щоб мали чим винувата його. Ісус же, схилившись до долу, писав пальцем по землі'. ⁷ Як же не переставали питати його, піднявшись рече до них: Хто з вас без гріха, нехай первий кине камінь на неї. ⁸ І, знов, схилившись до долу, писав по землі. ⁹ Вони ж, почувши й докорені совістю, вийшли один за одним, почавши від старших та аж до останніх; і воетавсь один Ісус та жінка, стоячи посередині. ¹⁰ Піднявши ся ж Ісус і нікого не бачивши, тільки жінку, рече їй: Жінко, де ж ті винувателі твої? ніхто тебе не осудив? ¹¹ Вона ж каже: Ніхто, Господи. Рече ж їй Ісус: І я тебе не суджу: йди, і більш не гріши. ¹² Знов же промовляв їм Ісус, глаголючи: Я світло світу. Хто йде слідом за мною, не ходити ме в темряві, а мати ме світло життя. ¹³ Казали тоді йому Фарисеї: Ти про себе свідкуєш; свідчення Твоє неправдиве. ¹⁴ Озавсь Ісус і рече їм: Хоч я свідкую про себе, правдиве свідчення моє; бо я знаю, звідкіля а прийшов, і куди йду. ¹⁵ Ви по тілу судите; я не суджу нікого. ¹⁶ Коли

яс я суджу, суд мій правдивий; бо я не один, а я й.пославший мене Отець. ¹⁷ І в законі ж вашому написано, що двох людей свідчення правдиве. ¹⁸ Я свідкую про себе, й свідкує про мене пославший мене Отець. ¹⁹ Казали тоді Йому: Де Отець Твій? Відказав Ісус: Ні мене не знаєте, ні Отця мого. Коли б мене знали, й Отця мого знали б. ²⁰ Такі слова промовив Ісус у скарбниці, навчаючи в церкві; і ніхто не хапав Його; бо ще не прийшла година Його. ²¹ Рече їм тоді знов Ісус: Я йду, й шукати мете мене, і в гріхах ваших Куди ж я йду, ви не можете йти. ²² Сказали тоді Жиди: Чи не вбе Він себе, що каже: Куди я йду, ви не можете йти? ²³ І рече їм: Ви од нижнього, я од вишнього; ви од світу сього, я не од світу сього. ²⁴ Тим я сказав вам, що повмираєте в гріхах ваших: коли бо не увіруєте, що се я, повмираєте в гріхах ваших. ²⁵ Казали тоді Йому: Хто Ти еси? І рече їм Ісус: Той, що з почину, яв і глалолу вам. ²⁶ Багато маю про вас глаголати й судити; тільки ж Пославший мене правдивий; і я, що чув від Него, се глаголю в світі. ²⁷ Не розуміли, що про Отця їм глаголе. ²⁸ Рече ж їм Ісус: Як знесете вгору Сина чоловічого, тоді зрозумієте, що се я, і що від себе не роблю нічого; тільки, як навчив мене Отець мій, таке глаголю. ²⁹ І Пославший мене - зо мною; не zostавив мене одного Отець; бо я робото всякого часу, що подобавть ся Йому. ³⁰ Як се Він промовляв, многі увірували в Него. ³¹ Рече тоді Ісус до Жидів, що увірували Йому: Коли пробувати мете у слові моему, справді ви ученики мої будете, ³² і зрозумієте правду, й правда визволить вас. ³³ Відказали Йому: Ми насінне Авраамове, й ні в кого не були в неволі ніколи. Як же Ти говориш, що вільні будете? ³⁴ Відказав їм Ісус: Істино, істино

глаголю вам: Що всякий, хто робить гріх, невільник гріха. ³⁵ Невільник же не пробував в дому до віку, Син пробував до віку. ³⁶ Коли ж Син визволить вас, справді вільними будете. ³⁷ Знаю, що ви насіннв Авраамове; та шукаєте вбити мене, бо слово моє не містить ся в вас. ³⁸ Я, що видів ув Отця мого, глаголю; а ви, що виділи в отця вашого, робите. ³⁹ Озвались вони й казали Йому: Отець наш Авраам. Рече їм Ісус: Коли б ви діти Авраамові були, діла Авраамові робили б. ⁴⁰ Тепер же шукаєте вбити мене, чоловіка, що вам правду глаголав, котру чув я від Бога. Сього Авраам не робив. ⁴¹ Ви робите діла отця вашого. Казали тоді Йому: Ми не з перелюбу родились: одного Отця маємо, Бога. ⁴² Рече ж їм Ісус: Коли б Бог отець ваш був, любили б ви мене; бо я від Бога вийшов і приходжу, бо не від себе прийшов я, а Він мене післав. ⁴³ Чом бесіди моєї не розумієте? Бо не можете слухати слова мого. ⁴⁴ Ви від отця диявола, й хотіння отця вашого диявола хочете робити. Той був душогубцем з почину; й в правді не встояв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню, із свого говорить; бо він брехун і отець її. ⁴⁵ А що я правду глаголю, не віруете мені. ⁴⁶ Хто з вас докорить мені за гріх? Коли ас правду глаголю, чому ви не віруете мені? ⁴⁷ Хто від Бога, слова Божі слу. хав. Тому ви не слухаєте, що ви ве від Бога. ⁴⁸ Озвались тоді Жиди, й казали Йому: Чи недобре ми кажемо, що Самарянин еси Ти, і біса маеш? ⁴⁹ Відказав Ісус: Я біса не маю, а шаную Отця мого; ви ж не шануете мене. ⁵⁰ Я ж не шукаю моєї слави; єсть, хто шукає й судить. ⁵¹ Істино, істино глаголю вам: Коли хто слово моє хоронити ме, смерти не побачить по вік.

⁵² Сказали тоді Йому Жиди: Тепер ми знаємо, що Ти біса маєш. Авраам умер і пророки, а Ти кажеш: Коли хто слово моє хоронити ме, не вкусить смерти по вік.
⁵³ Хиба Ти більший еси, ніж отець наш Авраам, що вмер? І пророки повмирили. Ким Ти себе робиш?
⁵⁴ Відказав Ісус: Коди я прославляю себе, слава моя ніщо. Єсть Отець мій, що прославляє мене, про котрого ви кажете, що Він Бог ваш.
⁵⁵ не пізнали Його; я ж знаю Його. А коли я скажу, що не знаю Його, буду подобний вам ложник. Ні, знаю Його, й слово Його хороню.
⁵⁶ Авраам, отець ваш, рад був видіти день мій; та він увидів, і зрадів.
⁵⁷ Казали тоді Жиди до Него: Не маєш пятидесяти років ще, і Авраама видів еси?
⁵⁸ Рече їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Перш ніж Авраамові бути, я був.
⁵⁹ Брали тоді камінне, щоб кидати на Него; Ісус же сховав ся, і вийшов з церкви, пройшовши посеред них, і дійшов так мимо.

9

¹ І, йдучи мимо, побачив чоловіка, сліпого зроду.
² І спитали в Него ученики Його, говорячи: Рави, хто згрішив: він, чи родителі його, що сліпим родив ся.
³ Відказав Ісус: Ні він не згрішив, ні родителі його, тільки щоб явились діла Божі на йому.
⁴ Мені треба робити діла Пославшого мене, поки дня: прийде ніч; тоді ніхто не зможе робити.
⁵ Доки я в світі, я світло світові.
⁶ Се промовивши, плюнув на землю, і зробив грязиво з слини, та й помазав грязивом очі еліпому,
⁷ і рече йому: Иди, вмий ся в купелі Силоамській (що перекладом: Посланий). Пійшов же і вмивсь, та й прийшов видющий.
⁸ Сусіди ж, що виділи його перше, що був сліпий, казали: Чи се не той, що сидів та просив?
⁹ Інші казали: Що се той; а другі: Що

похожий на него. Він же каже: Що се я. ¹⁰ Сказали тоді йому: Як відкрились твої очі? ¹¹ Відказав він, і каже: Чоловік, званий Ісус, зробив грязиво, й помазав мої очі, і рече мені: Іди до Силоамської купелі та вмийся. Пійшовши ж і вмившись, прозрів я. ¹² Сказали тоді йому: Де Він? Каже: Не знаю. ¹³ Приводять його до Фарисеїв, колись сліпого. ¹⁴ Була ж субота, як грязиво зробив Ісус, і відкрив його очі. ¹⁵ Знов же питали його Фарисеї, як прозрів. Він же казав їм: Грязиво положив на очі мої, а я вмивсь, та й бачу. ¹⁶ Казали тоді деякі з Фарисеїв: Сей чоловік не від Бога, бо суботи не хоронить. Інші казали: Яв може чоловік грішний такі ознаки робити? І була незгода між ними. ¹⁷ Кажуть еліпому знов: Ти що кажеш про Него, що відкрив твої очі? Він же сказав: Що Він пророк. ¹⁸ Не увірували ж Жиди про него, що сліпим був і прозрів, аж доки покликали родителів самого прозрівшого. ¹⁹ І питали їх, кажучи: Чи се син ваш, про котрого ви кажете, що сліпим родився? як же тепер бачить? ²⁰ Відказали їм родителі його, й казали: Знаємо, що син наш, і що сліпим родився; ²¹ як же тепер бачить, не знаємо; або хто відкрив його очі, ми не знаємо. Він зріст має, його спитайте; сам про себе нехай говорить. ²² Се казали родителі його, бо боялись Жидів; уже бо постановили Жиди, щоб, коли хто Його визнає Христом, того вилучити із школи. ²³ Тим родителі його казали: Що зріст має, його питайте. ²⁴ Покликали тоді вдруге чоловіка, що був сліпим, і сказали йому: Дай славу Богу; ми знаємо, що чоловік сей грішний. ²⁵ Озвав ся ж той, і сказав: Чи грішний, не знаю; одно знаю, що, сліпим бувши, тепер бачу. ²⁶ Сказали ж йому знов: Що зробив тобі? як одкрив очі твої? ²⁷ Відказав їм: Я

сказав вам уже, й ви чули. Чого знов хочете чути? Хиба й ви хочете Його учениками бути? ²⁸ Налаяли його тоді, і казали: Ти ученик Його, ми ж Мойсейові ученики. ²⁹ Ми знаємо, що Мойсейові глаголав Бог; Сього ж не знаємо, звідкіля Він. ³⁰ Озвався чоловік, і каже їм: Тим воно й дивно, що ви не знаєте, звідкіля Він, а відкрив очі мої. ³¹ Ми ж знаємо, що грішників Бог не слухав; хто ж побожний та волю Його чинить, того слухав. ³² Од віку не чувано, щоб одкрив хто очі зроду сліпому. ³³ Коли б Сей не був від Бога, не міг би робити нічого. ³⁴ Озвались і казали йому: У гріхах ти родивсь увесь, і ти навчаєш нас? Та й вигнали його геть. ³⁵ Почув Ісус, що вигнали його геть, і, знайшовши його, сказав йому: Ти віруєш у Сина Божого? ³⁶ Озвав ся той, і сказав: Хто Він, Господи, щоб увірував я в Него? ³⁷ Рече ж йому Ісус: І видів еси Його, й хто говорить з тобою, се Він. ³⁸ Він же каже: Вірую, Господи, та й поклонивсь Йому. ³⁹ І рече Ісус: На суд я в світ сей прийшов, щоб которі не бачять, почали бачити, й щоб которі бачять, сліпими робились. ⁴⁰ І почули се деякі з Фарисеїв, що були з Ним, і казали Йому: То й ми сліпі? ⁴¹ Рече їм Ісус: Коли б сліпі були, не мали б гріха; тепер же кажете: Що бачимо; тим гріх ваш остаєть ся.

10

¹ Істино, істино глаголю вам: Хто не ввійде в дверима в кошару, а перелазить де инде, той злодій і розбійник. ² Хто ж увійде в дверима, той пастир вівцям. ³ Тому воротар одчиняв, і вівці голосу його слухають, і свої вівці кличе по імени, і виводить їх. ⁴ Яв вижене вівці свої, йде поперед них, а вівці йдуть слідом за ним, бо знають голос його. ⁵ За чужим

же не пйдуть, а втікати муть од него, бо не знають голосу чужих. ⁶ Сю приповість сказав їм Ісус, вони ж не зрозуміли, що се було, про що глаголав їм. ⁷ Тоді знов рече їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Що я двері вівцям. ⁸ Всі, скільки прийшло їх перше мене, злодії і розбійники; тільки ж не послушали їх вівці. ⁹ Я - двері: мною коли хто ввійде, спасеть ся, і входитьи ме, й виходити ме, і знайде пашу. ¹⁰ Злодій не приходить, як тільки щоб украсти, і вбити, й погубити. Я прийшов, щоб житте мали, й надто мали. ¹¹ Я пастир добрий: пастир добрий душу свою кладе за вівці. ¹² Наймит же й хто не пастир, що не його вівці, бачить вовка йдучого, та й кидав вівці, та й утікав; а вовк хапа їх, і розсипав вівці. ¹³ Наймит же втікав, бо він наймит, і не журить ся про вівці. ¹⁴ Я пастир добрий, і знаю моїх, і знають мене мої. ¹⁵ Яко ж знає мене Отець, так і я знаю Отця, і душу мою кладу за вівці. ¹⁶ І інші вівці маю, що не сієї кошари; і тих я мушу привести, й голос мій почують, і буде одно стадо, й один пастир. ¹⁷ За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її. ¹⁸ Ніхто не бере її від мене, а я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю власть знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого. ¹⁹ Постаła тоді знов незгода між Жидами за слова сі. ²⁰ Казали ж многі з них: Біса має і божеволіє; чоґо ви Його слухаете? ²¹ Інші казали: Се слова не біснுவатого. Хиба біс може сліпим очі відкривати? ²² Були ж поновини в Єрусалимі, і зима була. ²³ І ходив Ісус до церкви у Соломоновім ходнику. ²⁴ Обступили тоді Його Жиди, й казали Йому: Доки нас морочити меш? Коли Ти Христос, скажи нам явно. ²⁵ Відказав їм Ісус: Я казав

вам, та й не віруєте. Діла, що я роблю в ім'я Отця мого, сі свідкують про мене. ²⁶ Та ви не віруєте, бо ви не з овець моїх, як я казав вам. ²⁷ Вівці мої голосу мого слухають, і я знаю їх, і вони йдуть слідом за мною. ²⁸ І я житте вічне даю їм; і не погинуть до віку, й не вихопить їх ніхто з рук моїх. ²⁹ Отець мій, що дав мені, більший усіх, і ніхто не здоліє вихопити їх із рук Отця мого. ³⁰ Я і Отець одно. ³¹ Брали тоді знов камінне Жиди, щоб каменувати Його. ³² Озвався до них Ісус: Багато добрих діл явив я від Отця мого. За котре з тих діл каменуєте мене? ³³ Відказали йому Жиди, говорячи: За добре діло не каменуємо Тебе, а за хулу, і що Ти, чоловіком бувши, робиш себе Богом. ³⁴ Озвався до них Ісус: Хиба не написано в законі вашому: Я сказав, ви боги? ³⁵ Коли тих назвав богами, до кого слово Боже було, та й не може поламатись писанне, ³⁶ то як же про Того, кого Отець осьвятив і післав у світ, ви кажете: Що хулиш, бо сказав: Я Син Божий? ³⁷ Коли я не роблю діл Отця мого, не йміть віри мені. ³⁸ Коли ж роблю, а ви мені не віруєте, то ділам віруйте, щоб ви знали й вірували, що в мені Отець, і я в Йому. ³⁹ Шукали тоді знов Його схопити, та вхилився од рук їх, ⁴⁰ та й пійшов ізнов на той бік у те місце, де Йоан перше хрестив, та й пробував там. ⁴¹ І многі приходили до Него, й казали: Що Йоан ніякої ознаки не зробив, усе ж, що Йоан казав про сього чоловіка, правда була. ⁴² І увірували там многі в Него.

11

¹ Був же один, що нездужав Лазар з села Марії та Марти, сестри її. ² Була ж се Марія, що намастила Господа миром і обтерла ноги Його волоссям своїм,

котрої брат Лазар нездужав. ³ Післали тоді сестри до Него, кажучи: Господи, ось той, що Ти любиш, нездужає. ⁴ Почувши Ісус, рече: Ся болість не на смерть, а про славу Божу, щоб прославивсь Син Божий через неї. ⁵ Любив же Ісус Марту, й сестру її, і Лазаря. ⁶ Як же почув, що нездужав, тоді zostавсь у тому місці, де був, ще два дні. ⁷ Після того ж рече ученикам: Ходім знов у Юдею. ⁸ Кажуть Йому ученики: Рави, тепер шукали Тебе Жиди каменувати, й знов ійдеш туди! ⁹ Відказав Ісус: Хиба не дванайцять годин у дні? Коли хто ходить удень, не спотикаєть ся, бо сьвітло сьвіта сього бачить. ¹⁰ Коли ж хто ходить поночі, спотикаєть ся, бо нема сьвітла в йому. ¹¹ Се промовив, і після того рече їм: Лазар, друг наш, заснув; та я пійду, щоб розбудити його. ¹² Казали тоді ученики Його: Господи, коли заснув, то й одужав. ¹³ Говорив же Ісус про смерть його; вони ж думали, що про спочинок сонний каже. ¹⁴ Тоді ж рече їм Ісус явно: Лазар умер. ¹⁵ І я радуюсь задля вас, що не був там, щоб ви увірували. Та ходімо до него. ¹⁶ Рече тоді Тома, на прізвище Близняк, товаришам ученикам: Ходімо й ми, щоб умерти з Ним. ¹⁷ Прийшовши тоді Ісус, застав його, що він чотирі дні вже у гробі. ¹⁸ Була ж Витанія поблизу Єрусалиму, гоней на пятьдеєять. ¹⁹ І багато Жидів поприходило до Марти та Марії, щоб розважати їх по братові їх. ²⁰ Марта ж, як почувла, що Ісус прийшов, вибігла назустріч Йому; Марія ж сиділа в хаті. ²¹ Каже тоді Марта до Ісуса: Господи, коли б був еєи тут, брат мій не вмер би. ²² Тільки ж і тепер знаю, що, чого попросиш у Бога, дась Тобі Бог. ²³ Рече їй Ісус: Воскресне брат твій. ²⁴ Каже Марта до Него:

Я знаю, що воскресне у воскресенню останнього дня.
25 Рече їй Ісус: Я воскресенне і життє. Хто вірує в мене, коли й умре, жити ме. 26 всякий, хто живе й вірує в мене, не вмере по вік. Чи віруєш сьому? 27 Каже йому: Так, Господи, я увірувала, що Ти еси Христос, Син Божий, грядущий на сьвіт. 28 І, се промовивши, пійшла та й покликкала Марію, сестру свою, нишком, кажучи: Учитель прийшов, і кличе тебе. 29 Вона ж, як почула, встає хутко, і йде до Него. 30 Ще ж не прийшов у село Ісус, а був на місці, де зустріла Його Марта. 31 Тоді Жиди, що були з нею в хаті та розважали її, побачивши Марію, що хутко встала та вийшла, пійшли за нею, кажучи: Що йде до гробу, щоб плакати там. 32 Марія ж, як прийшла, де був Ісус, й побачила Його, то впала в ноги Йому, кажучи до Него: Господи, коли б був еси тут, не вмер би брат мій. 33 Ісус же, як побачив її, що плаче, і прийшовших з нею Жидів, що плачуть, засмутив ся духом, і зворушив ся, 34 і рече: Де положили його? Кажуть Йому: Господи, йди та подивись. 35 І заплакав Ісус, 36 Казали тоді Жиди: Ось як Він любив його! 37 Деякі ж з них казали: Чи не міг Сей, що відкрив очі сліпому, зробити, щоб і він не вмер? 38 Тоді Ісус, зітхнувши знов у собі, пійшов до гробу. Була ж печера, й камінь лежав на ній. 39 Рече Ісус: Зніміть каменя. Каже Йому сестра умершого Марта: Господи, уже смердить; чотири бо дні йому. 40 Рече їй Ісус: Чи не казав я тобі, що, коли вірувати меш, побачиш славу Божу? 41 Зняли тоді каменя, де положено мерця. Ісус же звів очі вгору, і рече: Отче, дякую Тобі, що почув еси мене. 42 Я ж знав, що всякого часу мене чуєш, тільки задля народу, що навколо стоїть, сказав, щоб увірували, що Ти мене післав. 43 се промовивши, покликнув голосом великим: Лазаре,

вийди! ⁴⁴ І вийшов мрець з завязаними в полотно ногами й руками, й лице його хусткою було завязане. Рече їм Ісус: Розв'яжіть його й пустіть, нехай іде. ⁴⁵ Тоді многі з Жидів, що поприходили до Марії, і виділи, що зробив Ісус, увірували в Него. ⁴⁶ Деякі ж з них пійшли до Фарисеїв, та й сказали їм, що зробив Ісус. ⁴⁷ Зібрали тоді архиереї та Фарисеї раду, і казали: Що нам чинити? бо сей чоловік багато робить ознак. ⁴⁸ Коли оставимо Його так, усі увіруютьв Него; й прийдуть Римляне, та й заберуть у нас і місце і нарід. ⁴⁹ Один же з них, Каяфа, будши архиереєм року того, каже їм: Ви не знаєте нічого, ⁵⁰ і не думаєте, що лучче нам, щоб один чоловік умер за людей, а не ввесь народ загинув. ⁵¹ Се ж не від себе промовив, а, будши архиереєм того року, пророкував, що має Ісус умерти за людей, ⁵² і не тільки за людей, а щоб і діти Божі розсипані зібрати в одно. ⁵³ З того ж дня нарадись, щоб убити Його. ⁵⁴ Ісус же більш не ходив явно по Юдеї, а пійшов звідтіля в землю близько пустищ, у город званий Єфрем, і там пробував із учениками своїми. ⁵⁵ Була ж близько пасха Жидівська; і йшло багато в Єрусалим із сіл перед пасхою, щоб очищати себе. ⁵⁶ Шукали тоді Ісуса, й говорили між собою, стоячи в церкві: Як вам здаєть ся? чи не прийде на сьвято? ⁵⁷ Дали ж і архиереї і Фарисеї наказ, щоб, як хто знати ме, де Він, то щоб схопити Його.

12

¹ Тоді Ісус, шостого дня перед пасхою, прийшов у Витанию, де був Лазар, що був умер, котрого воскресив із мертвих. ² Зробили тоді Йому вечерю там, і Марта послугувала. Лазар же був один із тих, що сиділи за столом. ³ Марія ж, узявши литру мира

народового, правдивого, предорогого, намастила ноги Ісусу, та. й обтерла волосем своїм ноги Його; господа ж повна була духу від мира. ⁴ Каже тоді один з учеників Його, Юда Симонів Іскаріоцький, що мав Його зрадити. ⁵ Чому мира сього не продано за триста денаріїв та не роздано вбогим? ⁶ Сказав же се не того, що про вбогих дбав, а що злодій був, і скриньку мав, і, що вкидано, носив. ⁷ Рече тоді Ісус: Остав її; на день похорону мого приховала се. ⁸ Вбогих бо маєте всякого часу з собою, мене ж не всякого часу маєте. ⁹ Довідалось же багато народу з Жидів, що Він там, і поприходили не задля Ісуса одного, а щоб і Лазаря побачити, котрого воскресив із мертвих. ¹⁰ Нарадили ся ж архиереї, щоб і Лазаря вбити; ¹¹ бо многі через него приходили від Жидів, та й увірували в Ісуса. ¹² Назавтра багато народу, поприходивши на сьвято, почувши, що Ісус йде в Єрусалим, ¹³ побрали вітте пальмове, та й вийшли назустріч Йому, покликуючи: Осанна! благословен грядущий в ім'я Господне, Цар Ізраїлів! ¹⁴ Знайшовши ж Ісус осля, сів на него, як написано: ¹⁵ Не лякайся, дочко Сионська! ось твій Цар іде, сидячи на молодому ослі. ¹⁶ Сього ж не зрозуміли ученики Його спершу; тільки, як прославивсь Ісус, тоді згадали, що се про Него писано, й що се зробили Йому. ¹⁷ Сьвідкував же народ, що був із Ним, як Лазаря викликав із гробу й воскресив Його з мертвих. ¹⁸ Тим і зустрів Його народ, бо чув, що Він зробив сю ознаку. ¹⁹ Фарисеї ж казали між собою: Бачите, що не вдієте нічого? ось увесь сьвіт за Ним пійшов! ²⁰ Були ж деякі Геленяне між тими, що поприходили, щоб поклонитись у сьвято. ²¹ Сї ж приступили до Филипа, що був з Витсаїди

Галилейської, кажучи : Добродію, хочемо Ісуса видіти. ²² Приходить Филип і каже Андрееві, а знов Андрей та Филип кажуть Ісусові. ²³ Ісус же відказав їм, говорячи: Прийшла година, щоб прославив ся Син чоловічий. ²⁴ Істино, істино глатолу вам: Коли зерно пшеничне, впавши на землю, не вмере, то одно застаєть ся; коли ж умре, то багато овощу приносить. ²⁵ Хто любить душу свою, погубить її; а хто ненавидить душу свою в світі сьому, на вічне житте збереже її. ²⁶ Коли мені служить хто, нехай іде слідом за мною; і де я, там і слуга мій буде. І коли хто мені служить, пошанує його Отець. ²⁷ Тепер же душа моя стрівожилась, і що мені казати? Отче, спаси мене від години сієї; тільки ж для сього прийшов я на годину сю. ²⁸ Отче, прослав імя Твое! Зійшов тоді голос із неба: І прославив, і знов прославлю. ²⁹ Народ же, що стояв і чув, казав, що грім загремів. Інші казали: Ангел Йому говорив. ³⁰ Озвавсь Ісус і рече: Сей голос роздавсь не ради мене, а ради вас. ³¹ Тепер суд світу сьому: тепер князь світу сього проженеть ся геть. ³² І я, як буду піднятий від землі, всіх притягну до себе. ³³ Се ж глаголав, означуючи, якою смертю має вмерти. ³⁴ Озвавсь до Него народ: Ми чули з закону, що Христос пробу ває по вік: як же Ти кажеш, що треба угору піднятись Синові чоловічому? Хто се Син чоловічий ? ³⁵ Рече ж їм Ісус: Ще малий час світло з вами. Ходіть, доки світло маєте, щоб темрява вас не захопила; а хто ходить у темряві, не знає, куди йде. ³⁶ Доки свігло маєте, віруйте в світло, щоб синами світла стали ся. Се промовив Ісус, і пійшовши, заховавсь од них. ³⁷ Хоч стільки ознак зробив перед ними, не увірували в Него, ³⁸ щоб слово Ісаїї пророка справдилось, котрий

промовив: Господи, хто вірував тому, що чув од нас? і рамя Господне кому відкрилось? ³⁹ Тим не змогли вірувати, що знов глаголе Ісаїя: ⁴⁰ Засліпив очі їх і закаменив серце їх, щоб не бачили очима, ні розуміли серцем, і не обернулись, і я не сцілив їх. ⁴¹ Се промовив Ісаїя, як видів славу Його й глаголав про Него. ⁴² Однак ж з князів многі увірували в Него, та задля Фарисеїв не визнавали, щоб не вилучено їх із школи. ⁴³ Любили бо славу чоловічу більш, ніж славу Божу. ⁴⁴ Ісус же покликнув, і рече: Хто вірує в мене. не в мене вірує, а в Пославшого мене. ⁴⁵ І хто видить мене, видить Пославшого мене. ⁴⁶ Я сьвітлом у сьвіт прийшов, щоб усякий, хто вірує в мене, в темряві не пробував. ⁴⁷ І коли хто слухав слова мої, та й не вірує, я не суджу його; бо я прийшов, не щоб судити сьвіт, а щоб спасти сьвіт. ⁴⁸ Хто цураєть ся мене, й не приймає словес моїх, має собі суддю: слово, що я глаголав, воно судити ме його останнього дня. ⁴⁹ Бо я не від себе глаголав, а пославший мене Отець, Він мені заповідь дав, що промовляти і що глаголати. ⁵⁰ І я знаю, що Його заповідь житте вічне. Що ж промовляю я. яко ж глаголав мені Отець, так промовляю.

13

¹ Перед сьвятом же пасхи, знаючи Ісус, що прийшла Його година, щоб зійти з сьвіту сього до Отця, - любивши своїх, що були в сьвіті, до кінця любив їх. ² І по вечері, як диявол уже вкинув у серце Юди Симонового Іскаріоцького, щоб Його зрадив, ³ знаючи Ісус, що все дав Йому Отець у руки, й що від Бога вийшов, і до Бога йде, ⁴ устає зза вечері і скидає одежу; і, взявши рушник, підперезавсь. ⁵ Після

того налив води в умивальницю, та й почав обмивати ноги ученикам та обтирати рушником, котрим був підперезаний. ⁶ Приводить же до Симона Петра, й каже Йому той: Господи, Ти обмиваєш ноги мої? ⁷ Відказав Ісус, і рече Йому: Що я роблю, ти не знаєш тепер, зрозумієш же опісля. ⁸ Каже Йому Петр: Не мити меш ніг моїх до віку. Відказав йому Ісус: Як не обмию тебе, не мати меш часті зо мною. ⁹ Каже Йому Симон Петр: Господи, не тільки ноги мої, та й руки й голову. ¹⁰ Рече йому Ісус: Обмитому не треба, як тільки ноги мити, а чистий увесь. І ви чисті, та не всі. ¹¹ Знав бо зрадника свого; тим і сказав: Не всі ви чисті. ¹² Як же пообмивав ноги їх і взяв одежу свою, сівши знов, рече їм: Чи знаєте, що зробив я вам? ¹³ Ви звете мене Учителем і Господем, і добре кажете, се бо я. ¹⁴ Коли ж я помив вам ноги, Господь і Учитель, то й ви повинні один одному обмивати ноги. ¹⁵ Приклад бо дав вам, і як я зробив вам, і ви робіть. ¹⁶ Істино, істино глаголю вам: Не єсть слуга більший пана свого, ані посланець більший пославшого його. ¹⁷ Коли се знаєте, то блаженні ви, воли робити мете се. ¹⁸ Не про всіх вас глаголю: я знаю кого вибрав; та щоб писанне справдилось: Хто їсть зо мною хліб, підняв на мене п'яту свою. ¹⁹ Від нині глаголю вам, перше ніж стало ся, щоб, як станеть ся, увірували, що се я, ²⁰ Істино, істино глаголю вам: Хто приймає, коли я кого пішлю, мене приймає; а хто мене приймає, приймає Пославшого мене. ²¹ Се промовивши Ісус, зворушив ся духом, і свідкував і рече: Істино, істино глаголю вам, що один із вас ізрадить мене. ²² Ззирались тоді між собою ученики, сумніваючись, про кого Він говорить. ²³ Був же за столом один із учеників Його на лоні

Ісусовім, котрого любив Ісус. ²⁴ Сьому кивнув Симон Петр, щоб спитав, хто б се був, про кого говорить. ²⁵ Пригорнувшись той до грудей Ісусових, каже Йому: Господи, хто се? ²⁶ Відказав Ісус: Той, кому я, умочивши кусок, подам. І, вмочивши кусок, дав Юді Симонову Іскаріоцькому. ²⁷ А за куском увійшов тоді в него сатана. Рече ж йому Ісус: Що робиш, роби швидко. ²⁸ Сього не зрозумів ніхто, що сиділи за столом, проти чого сказав йому. ²⁹ Деякі бо думали, - яко ж бо скриньку мав Юда, - що каже йому Ісус: купи, що треба нам про сьвято; або, щоб що дав убогим. ³⁰ Узявши ж він кусок, зараз вийшов; була ж ніч. ³¹ Як же вийшов, рече Ісус: Тепер прославив ся Син чоловічий, й Бог прославив ся в Йому. ³² Коли Бог прославив ся в Йому, то Бог прославить і Його в собі, і скоро прославить Його. ³³ Дітки! ще короткий час я з вами. Шукати мете мене, і яко ж казав я Жидам: Що, куди йду я, ви не можете йти, і вам глаголю тепер. ³⁴ Заповідь нову даю вам: щоб любили один одного. Як я любив вас, щоб і ви любили один одного. ³⁵ По сьому знати муть усі, що ви мої ученики, коли любов мати мете один до одного. ³⁶ Рече Йому Симон Петр: Господи, куди йдеш? Відказав йому Ісус: Куди йду, не можеш тепер за мною йти; опісля ж пійдеш за мною. ³⁷ Каже Йому Петр: Господи, чому не можу за Тобою йти тепер? Душу мою за Тебе положу. ³⁸ Відказав йому Ісус: Душу твою за мене положиш? Істино, істино глаголю тобі: не запіє півень, доки мене відречеш ся тричі.

14

¹ Нехай не трівожить ся серце ваше. Віруйте в Бога і в мене віруйте. ² В дому Отця мого осель багато. Коли

б ні, сказав би вам: Ййду наготовити місце вам. ³ І, як пййду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були. ⁴ А куди я йду, знаєте, й дорогу знаєте. ⁵ Каже Йому Тома: Господи, не знаемо, куди йдеш; і як можемо дорогу знати? ⁶ Рече йому Ісус: Я дорога й правда, й житте: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною. ⁷ Коли б зняли мене, й Отця мого знали б; і від нині знаєте Його, й виділи Його. ⁸ Каже Йому Филип: Господи, покажи нам Отця, то й буде з нас. ⁹ Рече йому Ісус: Стілький час я з вами, й не пізнав еси мене, Филипе? Хто видів мене, видів Отця; як же ти кажеш: Покажи нам Отця? ¹⁰ Хиба не ймеш віри, що я в Отці і Отець у мені? Слова, що я промовляю вам, від себе не промовляю; Отець же, що в мені пробуває, Той робить діла. ¹¹ Віруйте мені, що я в Отці і Отець у мені; коли ж ні, задля діл самих віруйте мені. ¹² Истино, истино глаголю вам: Хто вірує в мене, діла, що я роблю, і він робити ме: й більше сього робити ме; бо я до Отця мого йду. ¹³ І чого просити мете в імя моє, те зроблю, щоб прославивсь Отець у Сині. ¹⁴ Коли чого просити мете в імя моє, я зроблю. ¹⁵ Коли любите мене, хороніть заповіді мої. ¹⁶ І я вблагаю Отця, і дасть вам иншого утішителя, щоб пробував з вами по вік, ¹⁷ Духа правди, котрого сьвіт не може прийняти; бо не видить Його, ані знає Його; ви ж знаєте Його, бо з вами пробуває і в вас буде. ¹⁸ Не зоставлю вас сиротами: прийду до вас. ¹⁹ Ще трохи, й сьвіт мене більш не видіти ме; ви ж будете видіти мене, бо я живу, й ви жити мете. ²⁰ Того дня знати мете, що я в Отці моім, і ви в мені, а я в вас. ²¹ Хто має заповіді мої і хоронить їх, той любить мене; хто ж любить мене, буде люблений від Отця мого, і я любити му його, і обявлюсь йому. ²² Каже Йому Юда,

не Іскаріоцький: Господи, що воно єсть, що маєш нам об'явитись, а не світові? ²³ Відказав Ісус і рече йому: Коли хто любить мене, слово моє хоронити ме, і Отець мій любить ме його, і до него прийдемо, і оселю в него зробимо. ²⁴ Хто не любить мене, словес моїх не хоронить; а слово, що ви чуєте, не мое, а пославшого мене Отця. ²⁵ Се я глаголав вам, у вас пробуваючи. ²⁶ Утішитель же, Дух святий, котрого пішле Отець в ім'я моє, Той научить вас усього, й пригадав вам усе, що я глаголав вам. ²⁷ Упокій оставляю вам, мій упокій даю вам; не, яко ж світ дає, я даю вам. Нехай не трівожить ся серце ваше, ані лякаєть ся. ²⁸ Ви чули, що я глаголав вам: Йду, й прийду до вас. Коли б любили мене, зраділи б, що я сказав: Йду до Отця; бо Отець мій більший мене. ²⁹ І оце глаголав вам, перш ніж тому стати ся, щоб, як станеть ся, увірували. ³⁰ Вже більш не говорити му багато з вами, йде бо князь світа сього, й у мені не має нічого. ³¹ Та, щоб знав світ, що я люблю Отця, і, яко ж заповідав мені Отець, так чиню. Уставайте, ходімо з відсіля.

15

¹ Я правдива виноградина, а Отець мій виноградар. ² Кожну вітку в мене, що не родить овощу, відтинає її, а кожну, що родить овощ, обчищує її, щоб більш овощу родила. ³ Вже ви чисті через слово, що я глаголав вам. ⁴ Пробуйте в мені, і я в вас. Яко ж вітка не може овощу родити від себе, коли не пробувати ме на виноградині, так ані ви, коли в мені не будете пробувати. ⁵ Я виноградина, ви вітте. Хто пробував в мені, а я в йому, той приносить багато овощу; бо без мене не можете робити нічого. ⁶ Коли хто не пробував в мені, буде викинутий геть, як вітка,

і всохне, й зберуть їх, та й кинуть в огонь, і згорять.

⁷ Коли пробувати мете в мені, а слова мої пробувати муть в вас, то, чого схочете, просити мете, і станеться.

⁸ У сьому прославив ся Отець мій, щоб овощу багато давали ви, й були моїми учениками.

⁹ Яко ж полюбив мене Отець, і я полюбив вас; пробуйте в любові моїй.

¹⁰ Коли заповіді мої хоронити мете, пробувати мете в любові моїй; я хоронив заповіді Отця мого, й пробуваю в любові Його.

¹¹ Се глаголю вам, щоб радощі мої пробували в вас, і щоб радощі ваші сповнились.

¹² Се заповідь моя: Щоб любили один одного, як я полюбив вас.

¹³ Більшої сієї любови ніхто не має, як щоб хто душу свою положив за другів своїх.

¹⁴ Ви други мої, коли робити все, що я заповідаю вам.

¹⁵ Вже більш вас не зву слугами, бо слуга не знає, що робить пан його; вас же назвав я друзями, бо все, що чув я від Отця мого, об'явив вам.

¹⁶ Не ви мене вибрали, а я вибрав вас, та й настановив вас, щоб ви йшли і овощ приносили, і овощ ваш пробував; щоб чого просити мете в Отця імям моїм, дав вам.

¹⁷ Се заповідую вам, щоб любили один одного.

¹⁸ Коли сьвіт вас ненавидить, знайте, що мене перш вас зненавидів.

¹⁹ Коли б із сьвіта були, сьвіт своє любив би; як же ви не з сьвіта, а я вибрав вас із сьвіта, тим ненавидить вас сьвіт.

²⁰ Згадайте слово, що я сказав вам: Не більший слуга пана свого. Коли мене гонили, і вас гонити муть. Коли мое слово хоронили, і ваше хоронити муть.

²¹ Та се все робити муть вам задля імя мого, бо не знають Пославшого мене.

²² Коли б я не прийшов і не глаголав їм, гріха не мали б вони; тепер же вимовки не мають вони за гріх свій.

²³ Хто мене ненавидить, і Отця мого ненавидить.

²⁴ Коли б діл не зробив я в них,

яких ніхто інший не робив, гріха не мали б; тепер же виділи й зненавиділи. мене і Отця мого. ²⁵ Та щоб справдилось слово, написане в законі їх: Що зненавиділи мене дармо. ²⁶ Як же прийде Утішитель, що я пішлю вам од Отця, Дух правди що від Отця виходить, Той свідкувати ме про мене. ²⁷ І ви ж свідкувати мете: бо від почину ви зо мною.

16

¹ Се я глаголав вам, щоб ви не поблазнились. ² Вилучати муть вас із шкіл; ба прийде час, що всякий, хто вбиває вас, думати ме, що службу приносить Богу ³ І се робити муть вам, бо не знали ні Отця, ні мене. ⁴ Та се сказав я вам, щоб, як прийде час, згадали про се, що я глаголав вам; бо з вами був. ⁵ Тепер же йду до Пославшого мене; й ніхто з вас не питає мене: Куди йдеш? ⁶ Та що се сказав я вам, смуток сповнив ваше серце. ⁷ Тільки ж я правду глаголю вам: лучче вам, щоб я пійшов; як бо не дійду, Утішитель не прийде до вас; як же пійду, пришлю Його до вас. ⁸ А Той прийшовши, докорить світові за гріх, і за правду, і за суд: ⁹ за гріх бо не вірують у мене; ¹⁰ за правду ж, бо я до Отця мого йду, й більш не побачите мене; ¹¹ за суд, бо князь світа сього осуджений. ¹² Ще багато маю глаголати вам, та ви не можете носити нині. ¹³ Як же прийде той Дух правди, то проведе вас до всякої правди; бо глаголати ме не від себе, а все, що чути ме, буде глаголати, й що настане, звістить вам. ¹⁴ Той мене прославить: бо з мого прийме і звістить вам. ¹⁵ Усе, що має Отець, - моє: тим я сказав, що з мого Він прийме, і звістить вам. ¹⁶ Трохи, і не будете видіти мене; а знов трохи, і побачите мене; бо я йду до Отця. ¹⁷ Казали тоді деякі з учеників Його між собою: Що се,

що каже нам: Трохи, і не будете видіти мене, а знов трохи, і побачите мене, і: Бо я йду до Отця? ¹⁸ Казали ж: Що се, що каже: Трохи? Не знаємо, що Він каже. ¹⁹ Знав же Ісус, що хотіли Його спитати, й рече їм: Про се розпитуєтесь між собою, що я сказав: Трохи, і не будете видіти мене, а знов: трохи, і побачите мене? ²⁰ Істино, істино глаголю вам: Що плакати й ридати будете ви, сьвіт же веселитись; ви ж смуткувати мете, та смуток ваш на радощі обернеть ся. ²¹ Жінка як роджає, смуток має, бо прийшла година її; скоро ж уродить дитину, вже не памятає муки з радощів, що народив ся чоловік на сьвіт. ²² І ви оце тепер смуток маєте; знов же побачу вас, і звеселить ся серце ваше, і радощів ваших піхта не візьме од вас. ²³ І того дня в мене не питати мете. Істино, істино глаголю вам: Що чого ні попросите в Отця імям моїм, дасть вам. ²⁴ Досі не просили ви нічого в імя мое. Просіть, то й приймете, щоб радість ваша була певна. ²⁵ Оце приповістями глаголав вам; та прийде час, що більше вже приповістями не глаголати му вам, а явно про Отця звіщу вам. ²⁶ Того дня просити мете в імя моє, і не глаголю вам, що я просити му Отця за вас. ²⁷ Сам бо Отець любить вас; бо ви мене полюбили, й увірували, що я від Бога вийшов. ²⁸ Я вийшов од Отця, і прийшов на сьвіт. Знов оставляю сьвіт і йду до Отця. ²⁹ Кажуть Йому ученики Його: Оттепер явно глаголеш, і приповісти ніякої не кажеш. ³⁰ Тепер знаємо, що знавш усе, і не треба, щоб хто питав Тебе. По сьому віруємо, що від Бога вийшов еси. ³¹ Відказав їм Ісус: Тепер віруєте? ³² Ось прийде час, і нині прийшов, щоб ви розсипались кожен у свій бік, а мене самого залишили; та я не сам, бо Отець зо мною. ³³ Се глаголав я вам, щоб у мені впокій мали. У сьвітї горе

мати мете, тільки ж бодріть ся: я побідив сьвіт.

17

¹ Се глаголав Ісус, і вняв очі свої на небо, й рече: Отче! прийшла година; прослав Сина Твого, щоб і Син Твій прославив Тебе. ² Яко ж дав еси Йому власть над усяким тілом, щоб усім, що дав еси Йому, дав вічне життє. ³ Се ж життє вічне в тому щоб знали Тебе, єдиного справдешного Бога, та кого післав еси, Ісуса Христа. ⁴ Я прославив Тебе на землі: діло кінчав я, що дав еси мені робити. ⁵ А тепер прослав мене Ти, Отче, у Тебе самого славою, що мав я в Тебе, і перш ніж сьвіту бути. ⁶ Обявив я імя Твоє людям, що дав еси мені з євіта. Твої буди вони, а Ти мені їх дав, і слово Твоє хоронили вони. ⁷ Тепер зрозуміли вони, що, скільки дав еси мені, все від Тебе. ⁸ Бо слова, що дав еси мені, дав я їм; і вони прийняли й зрозуміли справді, що від Тебе прийшов я, і увірували, що Ти мене післав. ⁹ Я про них молю, не про сьвіт молю, а про тих, що дав еси мені, бо вони Твої. ¹⁰ І все моє Твоє, і Твоє моє, і я прославив ся в них. ¹¹ І вже більш я не в сьвіті, а сі в сьвіті, і я до Тебе йду. Отче сьвятий, збережи їх в імя Твоє, тих, котрих дав еси мені, щоб були одно, яко ж ми. ¹² Як був я з ними на сьвіті, я беріг їх в імя Твоє; котрих дав еси мені, стеріг я, і ніхто з них не погіб, тільки Син погібельний, щоб писанне справдилось. ¹³ Тепер же до Тебе йду, і се глаголю в сьвіті, щоб мали радість мою повну в собі. ¹⁴ Я дав їм слово Твоє, і сьвіт зненавидів їх, бо вони не з сьвіта, яко ж я не з сьвіта. ¹⁵ Не молю, щоб узяв їх із сьвіта, а щоб зберіг їх од зла. ¹⁶ Не з сьвіта вони, яко ж я не з сьвіта. ¹⁷ Освяти їх правдою Твоюю; слово Твоє правда. ¹⁸ Як мене післав еси в сьвіт, і я післав їх у сьвіт. ¹⁹ І

за них я посв'ячую себе, щоб і вони були освячені правдою. ²⁰ Не про сих же тільки молю, а також і про тих, що задля слова їх увірують у мене, ²¹ щоб усі одно були: яко ж Ти, Отче, в мені і я в Тобі, щоб і вони в нас одно були, щоб сьвіт увірував, що Ти мене післав еси. ²² І славу, що дав еси мені, дав я їм, щоб були одно, яко ми одно. ²³ Я в них і Ти в мені, щоб були звершені в одно, і щоб зрозумів сьвіт, що Ти мене післав еси і полюбив їх, яко ж мене полюбив еси. ²⁴ Отче, котрих дав еси мені, хочу, щоб, де я, і вони були зо мною, щоб виділи славу мою, що дав еси мені; бо полюбив еси мене перш основи сьвіта. ²⁵ Отче праведний, і сьвіт Тебе не пізнав, я ж пізнав Тебе, і сі пізнали, що Ти мене післав. ²⁶ І я обявпв їм імя Твоє, і обявляти му, щоб любов, якою любив еси мене, в них була, а я в них.

18

¹ Се промовивши Ісус, вийшов з учениками своїми за потік Кедрон, де був сад, у котрий ввійшов Він і ученики Його. ² Знав же й Юда, що зрадив Його, се місце, бо почасти збирались там Ісус і ученики Його. ³ Тоді Юда, взявши роту та архиерейських і Фарисейських слуг, приходить туди з лихтарнями, та факлями [смолоскипами], та з зброєю. ⁴ Знаючи ж Ісус усе, що настає на Него, вийшов і рече їм: Кого шукаєте? ⁵ Відказали Йому: Ісуса Назорея. Рече їм Ісус: Се я. Стояв же й Юда зрадник Його, з ними. ⁶ Як же сказав їм: Що се я, відступили вони назад, та й попадали на землю. ⁷ Знов же спитав їх: Кого шукаєте? Вони ж сказали: Ісуса Назорея. ⁸ Відказав Ісус: Сказав вам, що се я. Коли ж мене шукаєте, дайте сим відійти. ⁹ Щоб справдилось слово, що

промовив: Що которих дав еси мені, не вгубив я з них нікого. ¹⁰ Тоді Симон Петр, маючи меч, вийняв його, і вдарив слугу архиерейського, та й відтяв йому ухо праве. Було ж імя служі Малх. ¹¹ Рече тоді Ісус Петрови: Вкинь меч твій у похву. Чашу, що дав мені Отець, хиба не пити її? ¹² Тоді рота, й тисячник, і слуги Жидівські схопили Ісуса, та й звязали Його, ¹³ і повели Його перш до Анни, був бо тестем Каяфі, що був архиереєм того року. ¹⁴ Був же Каяфа той, що порадив Жидам, що лучче нехай один чоловік умре за людей. ¹⁵ Пійшов же слідом за Ісусом Симон Петр та ще другий ученик. Той же ученик був знаний архиєреві, і прийшов з Ісусом у двір архиєрейський. ¹⁶ Петр же стояв перед дверми знадвору. Вийшов тоді другий ученик, що був знаний архиєреві, і сказав дверниці, і ввела Петра. ¹⁷ Каже тоді слуга двернипя Петрові: Чи й ти еси з учеників чоловіка сього? Каже той: Ні. ¹⁸ Стояли ж раби й слуги, що розложили огонь; холодно бо було, та й грілись. Стояв з ними й Петр, і грів ся. ¹⁹ Тоді архиєреи спитав Ісуса про учеників Його й про науку Його. ²⁰ Відказав йому Ісус: Я глаголав ясно сьвітові; я завсіди учив у школі і в церкві, куди Жиди завсіди сходять ся, і потай не глаголав нічого. ²¹ Чого мене питаєш? Спитай тих, Що слухали, що я глаголав їм; ось вони знають, що я казав. ²² Як же Він де промовив, один із слуг, стоячи тут, ударив у лице Ісуса, кажучи: Так відказуєш архиєреві? ²³ Відказав йому Ісус: Коли недобре сказав я, сьвідкуй про недобре; коли добре, за що мене беш? ²⁴ Післав Його Анна звязаного до Каяфи архиєрея. ²⁵ Симон же Петр стояв та грів ся. Кажуть тоді йому: Чи й ти з Його учеників? Він же відрік ся і сказав: Ні. ²⁶ Каже один із слуг архиєрейських,

своjak того, котрому відтяв Петр ухо: Чи ж не бачив я тебе в саду з Ним ? ²⁷ Знов тоді відрік ся Петр, і зараз півень запіяв. ²⁸ Ведуть тоді Ісуса від Каяфи у претор; був же ранок; і не ввійшли вони в претор, щоб не опоганитись та щоб їсти їм пасху. ²⁹ Вийшов тоді Пилат до них, і каже: Яку вину приносите на чоловіка сього? ³⁰ Озвались і казали йому: Коли б Він не був лиходій, не віддавали б ми Його тобі. ³¹ Каже тоді їм Пилат: Візьміть ви Його й по закону вашому осудіть Його. Сказали тоді йому Жиди: Нам не годить ся вбивати нікого. ³² Щоб Ісусове слово справдилось, що промовив, означуючи, якою смертю має вмерти. ³³ Увійшов тоді знов Пилат у претор, і покликав Ісуса, і каже йому: Ти еси цар Жидівський? ³⁴ Відказав йому Ісус: Від себе ти се говориш, чи інші тобі сказали про мене? ³⁵ Озвавсь Пилат: Хиба я Жид? Нарід Твій і архиереї видали мені Тебе. Що зробив еси? ³⁶ Відказав Ісус: Царство моє не од сьвіта сього. Коли б од сьвіта сього було царство моє, слуги мої воювали б, щоб не видано мене Жидам; тільки ж царство моє не звідсіля. ³⁷ Рече тоді йому Пилат: Так Ти цар? Відказав Ісус: Ти кажеш, що цар я. Я на се родивсь і на се прийшов у сьвіт, щоб сьвідкувати правді. Кожен, хто від правди, слухає мого голосу. ³⁸ Каже йому Пилат: Що таке правда? І, се сказавши, знов вийшов до Жидів, і каже їм: Ніякої вини не знаходжу я в йому. ³⁹ Єсть же звичай у вас, щоб одного вам відпускав я на пасху. Хочете ж, щоб випустив вам царя Жидівського. ⁴⁰ Закричали тоді вони всі знов, кажучи: Не Сього, а Вараву. Був же Вараву розбійник.

19

¹ Тоді узяв Пилат Ісуса, та й бив Його. ² А воїни сплівши вінець із тернини, наділи на голову Йому, і в одержу червону одягли Його, ³ і казали: Радуй ся, царю Жидівський! і били Його в лице. ⁴ Вийшов тоді знов Пидат, і каже їм: Ось я виводжу вам Його, щоб знали, що в Йому ніякої вини не знаходжу. ⁵ Вийшов тоді Ісус у терновім вінці і в червоній одержі. І каже їм Пилат: Ось, чоловік! ⁶ Як же побачили Його архивреї та слуги, то закричали, кажучи: Розпни, розпни Його! Каже їм Пилат: Візьміть ви Його та й розпніть; я бо не знаходжу в Йому вини. ⁷ Відказали йому Жиди: Ми закон маємо, і по закону нашому повинен умерти, бо себе Сином Божим зробив. ⁸ Як же почув Пилат се слово, то ще більше злякав ся, ⁹ і ввійшов у претор знов, і каже Ісусові: Звідкіля єси Ти? Ісус же одповіді не дав йому. ¹⁰ Каже тоді Йому Пилат: До мене не говориш? Не знаєш, що власть маю розняти Тебе, і власть маю відпустити Тебе? ¹¹ Відказав Ісус: Не мав би єси влаети ніякої надо мною, коли б не було тобі дано звиш. Тим, хто видав мене тобі, більший гріх має. ¹² З того часу шукав Пилат одпустити Його; Жиди ж кричали, кажучи: Коли Сього відпустиш, не єєи друг Кесареві. Всякий, хто дарем себе робить, противить ся Кесареві. ¹³ Пилат же, почувши таке слово, вивів Ісуса, та й сїв на судищі, що зване Литостротос, а по єврейски: Гавата. ¹⁴ Була ж пятниця перед пасхою, коло години ж шестої. І каже Жидам: Ось, Цар ваш! ¹⁵ Вони ж закричали: Візьми, візьми розпни Його! Каже їм Пилат: Царя вашого розпну? Відказали архиереї: Не маємо царя, тільки Кесаря. ¹⁶ Тоді ж видав їм Його, щоб розпяли. Узяли ж Ісуса, та й повели. ¹⁷ І,

несучи хрест свій, вийшов Він на врочище (місце) Черепове, що зветь ся по єврейськи Голгота. ¹⁸ Там розпяли Його, а з Ним інших двох, по сей і по той бік, посередині ж Ісуса. ¹⁹ Написав же і надпись Пилат, та й виставив на хресті; було ж написано: Ісус Назорей, Цар Жидівський. ²⁰ Сю ж надпись многі читали з Жидів; бо поблизу города було місце, де розпято Ісуса; а було написано по єврейськи, по грецьки і по римськи. ²¹ Казали тоді Пилатові архиєрсі Жидівські: Не пиши: Цар Жидівський, а що Він казав: Я цар Жидівський. ²² Відказав Пилат: Що написав, написав. ²³ Тоді воїни, рознявши Ісуса, взяли одєжу Його, й зробили з неї чотири часті, кожному воїнові часть, і хитон [намітку]; був же хитон не сшиваний, а ввесь од верху тканий. ²⁴ Сказали тоді між собою: Не дерімо його, а киньмо жереб на него, чий буде. Щоб справдилось писаннє, що глаголе: Поділили одєжу мою собі, і на мов платтв кидали жереб. То воїни се й зробили. ²⁵ Стояла ж коло хреста Ісусового мати Його та сестра матери Його, Марія Клеопова, та Марія Магдадина. ²⁶ Ісус же, побачивши матір і ученика стоячого коло неї, котрого любив, рече до матери своєї: Жено, ось син твій. ²⁷ Опісля рече ученику: Отъ, мати твоя. І з тієї години узяв її ученик до себе. ²⁸ Після сього, знаючи Ісус, що все вже звершилось, щоб справдилось писаннє, рече: Жаждую. ²⁹ Стояла ж посудина повна оцту, вони ж, напоївши губку оцтом і на тростину настромивши, піднесли Йому до уст. ³⁰ Скушавши ж оцту Ісус, рече: Звершилось; і, схиливши голову, віддав духа. ³¹ Жиди ж, щоб не зоставались на хрестах тіла в суботу (був бо великий день тієї суботи), благали Пилата, щоб поперебивали їм гомілки, та й поздіймали.

³² Прийшли тоді воїни, й першому поломили ноги, й другому рознялитому з Ним. ³³ До Ісуса ж прийшовши, як побачили Його вже мертвого, не перебили Йому ніг; ³⁴ а один з воїнів проколов Йому списом бік, і зараз вийшла кров і вода. ³⁵ І той, що бачив се, засвідкував, і правдиве свідчення його; і знає він, що говорить правду, щоб ви вірували. ³⁶ Сталось бо се, щоб писання справдилось: Кість Його не буде переломлена. ³⁷ І знов инше писання рече: Дивити муть ся на Того, кого прокололи. ³⁸ Після ж сього благав Пилата Йосиф з Ариматеї (бувши учеником Ісусовим, потайним же задля страху Жидівського), щоб зняти тіло Ісусове; й дозволив Пилат. Прийшов тоді і взяв тіло Ісусове. ³⁹ Прийшов же й Никодим, що приходив перше до Ісуса в ночі, принісши змішаної смирни й алое фунтів із сотню. ⁴⁰ Взяли тоді тіло Ісусове, і обгорнули полотном з пахощами, як се звичай у Жидів ховати. ⁴¹ Був же на місці, де рознято Його, сад, а в саду новий гріб, в котрому ніколи нікого не положено. ⁴² Там оце положили Ісуса задля п'ятниці Жидівської; бо поблизу був гріб.

20

¹ Первого ж дня тижня приходять Марія Магдалина вранці, як ще було темно, до гробу, і бачить, що каменя одвалено від гробу. ² Біжить тоді, і приходять до Симона Петра та другого ученика, котрого любив Ісус, і каже їм: Узято Господа з гробу, і не знаємо, де положено Його. ³ Вийшов тоді Петр і другий ученик, і прийшли до гробу. ⁴ Бігли ж обидва разом, та другий ученик побіг скоріш Петра, і прийшов первий до гробу. ⁵ І нахилившись, бачить, що лежить полотно, та не ввійшов. ⁶ Приходить тоді

Симон Петр слідом за ним, і ввійшов у гріб, і видить, що лежить полотно, ⁷ а хустка, що була на голові Його, не з полотном лежала, а осторонь звита, на одному місці. ⁸ Тоді ж увійшов і другий ученик, що прийшов первий до гробу, і видів, і вірував. ⁹ Ще бо не знали писання, що має Він з мертвих воскреснути. ¹⁰ Пійптли ж тоді ученики знов до себе. ¹¹ Марія ж стояла перед гробом, плачучи, знадвору; як же плакала, нахилилась у гріб, ¹² і видить двох ангелів у білому сидячих, один у головах, а один у ногах, де лежало тіло Ісусове. ¹³ І кажуть вони їй: Жено, чого плачеш? Каже їм: Бо взято Господа мого, й не знаю, де положено Його. ¹⁴ І, промовивши се, обернулась назад, і видить Ісуса стоячого, та й не знала, що се Ісус. ¹⁵ Рече їй Ісус: Жено, чого плачеш? кого шукаеш? Вона, думаючи, що се садівник, каже. Йому: Добродію, коли ти виніс Його, скажи мені, де Його положив, і я Його візьму. ¹⁶ Рече їй Ісус: Маріє. Обернувшись вона, каже Йому: Равуні, чи то б сказати: Учителю. ¹⁷ Рече їй Ісус: Не приторкайся до мене; ще бо не зійшов до Отця мого, а йди до братів моїх, та скажи їм: Я схожу до Отця мого й Отця вашого, й Бога мого й Бога вашого. ¹⁸ Приходить Марія Магдалина, звіщаючи ученикам, що бачила Господа, й що Він се промовив їй. ¹⁹ Як же був вечір дня того, первого на тижні, як двері були замкнені, де зібрались ученики задля страху перед Жидами, прийшов Ісус та й став посередині, і рече їм: Упокій вам. ²⁰ І, се промовивши, показав їм свої руки, і бік свій. Зраділи тоді ученики, побачивши Господа. ²¹ Рече ж їм Ісус ізнов: Упокій вам. Яко ж післав мене Отець, і я посилаю вас. ²² І, се промовивши, дихнув, і рече їм: Прийміть Духа сьвятого. ²³ Кому

відпустите гріхи, відпустять ся їм; кому задержите, задержить ся. ²⁴ Тома ж, один з дванайцяти, на прізвище Близняк, не був з ними, як прийшов Ісус. ²⁵ Сказали йому другі ученики: Ми виділи Господа. Він же сказав їм: Коли не побачу на руках Його рани од гвіздя, і не вложу руки моєї в бік Його, не пійму віри. ²⁶ А по восьми днях знов були в середині ученики Його, й Тома з ними. Приходить Ісус, як двері були замкнені, і став посередині, і рече: Впокій вам. ²⁷ Опісля рече до Томи: Подай палець твій сюди, й подивись на руки мої, і подай руку твою, і вложи в бік мій, та й не будь невірний, а вірний. ²⁸ І озвавшись Тома, каже йому: Господь мій і Бог мій. ²⁹ Рече йому Ісус: Що видів веи мене, Томо, вірував еси; блаженні, що не виділи, та й вірували. ³⁰ Багато ж інших ознак робив Ісус перед учениками своїми, що не написані в книзі сій. ³¹ Се ж написано, щоб ви вірували, що Ісус єсть Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, житте мали в імя Його.

21

¹ Після сього явив ся знов Ісус ученикам на морі Тивериядському; явив ся ж так. ² Були в купі Симон Петр та Тома, на прізвище Близняк, та Натанаїл із Кани Галилейської, та сини Зеведеєві, та інших учеників Його двоє. ³ Каже їм Симон Петр: Пійду рибилувати. Кажуть вони йому: Пійдемо й ми з тобою. Вийшли та й улізли зараз у човен; та не піймали тієї ночі нічого. ⁴ Як же настав уже ранок, стояв Ісус на березі; та не знали ученики що се був Ісус. ⁵ Рече тоді їм Ісус: Діти; чи маєте що їсти? Відказали йому: Ні. ⁶ Він же рече їм: Закиньте невода з правого боку човна, то й знайдете. Закинули ж, і

вже не здоліли його витягти задля множества риби. ⁷ Каже тоді ученик той, котрого любив Ісус, Петрові: Се Господь. Симон же Петр, почувши, що се Господь, підперезавсь (був бо нагий), та й кинувсь у море. ⁸ Інші ж ученики човником приплили (бо недалеко були від землі, а локот на двісті), тягнучи невода з рибою. ⁹ Скоро вийшли на землю, бачять розложений жар, а на йому рибу і хліб. ¹⁰ Рече їм Ісус: Принесіть риби, що вловили тепер. ¹¹ Уліз же Симон Петр, та й витяг невід на землю повен риби великої, сто й п'ятдесят і три; і хоч стільки її було, не порвав ся невід. ¹² рече їм Ісус: Ідіть обідайте. Ніхто ж не важив ся з учеників спитати Його: Хто Ти еси? знаючи, що се Господь. ¹³ Приходить тоді Ісус і бере хліб, та й дає їм, і риби так само. ¹⁴ Се вже втретє явивсь Ісус ученикам своїм, уставши з мертвих. ¹⁵ Як же обідали, рече Ісус Симонові Петру: Симоне Іонин, чи любиш мене більш, ніж сі: Каже Йому: Так, Господи; Ти знаєш, що я люблю Тебе. Рече йому: Паси ягнята мої. ¹⁶ Рече йому знов удруге: Симоне Іонин, чи любиш мене? Каже Йому: Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе. Рече йому: Паси вівці мої. ¹⁷ Рече йому втретє: Симоне Іонин, чи любиш мене? Засмутив ся Петр, що сказав йому втретє: Чи любиш мене? й каже Йому: Господи, Ти все знаєш; Ти знаєш, що люблю Тебе. Рече йому Ісус: Паси вівці мої. ¹⁸ Істино, істино глаголю тобі: Як був еси молодий, то підперізував ся сам, і ходив еси куди хотів; як же зістарієш ся, то простягнеш руки твої, і інший тебе підпереже, й поведе, куди не схочеш. ¹⁹ Се ж промовив, означуючи, якою смертю прославить Бога. І, сказавши се, рече йому: Йди слідом за мною. ²⁰ І обернувшись Петр, бачить ученика, котрого любив Ісус, слідом ідучого,

що й на вечері пригорнувсь до грудей Його, і питав: Господи, хто се, що зрадить Тебе? ²¹Сього побачивши Петр, каже Ісусові: Господи, сей же що? ²²Рече йому Ісус: Коли схочу, щоб він пробував, доки прийду, що тобі до того? ти йди за мною. ²³І пійшло слово се між братів, що ученик той не вмере, та не сказав йому Ісус, що не вмере; а: Коли схочу, щоб він пробував, доки прийду, що тобі до того? ²⁴Се той ученик, що свідкує про се, і писав се; і знаємо, що правдиве свідкування Його. ²⁵Єсть же й иншого багато, що зробив Ісус, що, коли б писати з'осїбна, то думаю, що й сам свїт не помістив би писаних книг. Амінь.

Новий Завіт. Переклад П. Куліша
The New Testament in Ukrainian, translated by P.
Kulich in 1871

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

2021-10-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files
dated 31 Aug 2023

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358